

SORIN NINĂ

Ucigașul de lumi

PAVCON

UCIGAȘUL DE LUMI

Seria ARHANGHELII HAOSULUI – 3

C

S

F

206

Sorin Nină
UCIGAȘUL DE LUMI

© 2023, Sorin Nină

© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NINĂ, SORIN

Ucigașul de lumi / Sorin Nină. - București: Pavcon,
2023

ISBN 978-606-9625-63-7

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0727.77.80.06

editura@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: George Ionescu

Ilustrație: vectordesign

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9625-63-7

SORIN NINĂ

Ucigaşul de lumi

Editura PAVCON
Bucureşti, România, 2023

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1944 Ein Freak - F. Purluca • 4 nuvele fantastice - I.L. Caragiale • A doua Lună a Pământului - M.L. Goga • Adam - D. Botgros • Alte istorii interzise - O. Petcu • Amintirile unui sefist part-time - V. Bugariu • Antologiile CSF • Apocalipsa după Darwin - G. Lazăr • Apophis - F. Haidamac • Aripile Albastre - A. Borlan • Artefactul - M.L. Goga • Artificial - Cornel Bălan • Aurul beznei - C. Ghidoveanu • Avataarii faraonului Tla - M. Eminescu & A. Cărășel • Blestemul celor patru fantome - F. Purluca • București 2058 - R. Grant • Călărețul, mâna, calul - O. Petcu • Can și Ideea - V. Martin • Casa din altă viață - M. Pospai • Casa fără cărți - R. Bretin • Castelul - A. Antonie • Catedrala lingurilor - P. Tofilescu • Bacteria nemuririi - A. Cărășel • Cârligul spațial - A. Cărășel • Poarta mânturii - A. Cărășel • Cealaltă regină - A. Trușcă • Cetiți-le noaptea - I. Minulescu • Cineanimația SF - B. Mihăilescu • Colivia sufletelor - B. Velimirovici • Colivia umbrelor - B. Velimirovici • Confesiunile Omului-câine - F. Giurcă • Conspirația apei - C. Murgan • Cumulonimbus pe cerul Atlantidei - A. Cărășel • Curtezana onestă și astrologul - V. Bugariu • De ce tac civilizațiile extraterestre - D. Farcaș • De la biți la extraterestri - D. Farcaș • Decadența sufletelor noastre - C. Murgan • Deocamdată... enigme - D. Apostol • Dialogul păsărilor - L. Tarko • Dicționar de enigme și mistere - A. Cărășel • Dincolo de gratiile coliviei - B. Velimirovici • Dinosauria - D. Apostol • Dragonul fără aripi - S. Someșan • Drum mortal spre Tijuana - S. Nină • Efectul Metamorphis - F. Giurcă • Egal cu tine însuși - V. Martin • Elisa - R. Gion • Elogiu muncii de partid - V. Martin • Erezia egumenului Glicherie - D. Ninoiu • Europa BD - D. Niță • Extra-terestrul - C. Pavel • Fantazio blues - F. Giurcă • Fiara - M.L. Goga • Forțe ale Naturii - D. Faur • Glykon - F. Giurcă • Iarna Păscălierului - D. Ninoiu • Imaginarium - A. Cărășel • În anul 4000 sau o călătorie la Venus - V. Anestin • Incidentul Indira - A. Borlan • Incredibila aventură a cuviosului Achim - D. Ninoiu • Insula pescărușilor - M.L. Goga • Întoarcerea vrăjitorului - A.V. Mircea • Între lumi - A.V. Mircea • Întunericul de mâine - R. Gion • Învățătorul - M.L. Goga • Scurtă istorie a viitorului aristotelic - A. Cărășel • Steaua fulgurantă - A. Cărășel • Saurianul de metan - A. Cărășel • Omul cu masca de Cobalt - A. Cărășel • Nova Sol - A. Cărășel • Criza Antropos - A. Cărășel • Lumi întrepătrunse - M. Grecu • Lupi și mere stricate - P. Tofilescu • Magic Drago - A. Cărășel • Manuscrisul episcopului Petronius - D. Ninoiu • Marea Spirală așteaptă - D. Farcaș • Marginea curcubeului - A. Cărășel • Mercenarii - F. Purluca • Metamorfoza - P. Racolța • Minunatele prisme antice - L. Tarko • Minunile Sf. Sisoe - G. Topârceanu & A. Cărășel • Monede de sticlă - V. Martin • Nebunul alb - A. Trușcă • Nerecurgerea la forță... - O. Vitan • Nihil Sine Bacteria! - F. Purluca • Noapte cu vampir și steag - M.L. Goga • Noaptea orașului ilustrat - V. Martin • Noopali - C. Cârstoiu •

Arhanghelii Haosului

CARTEA A TREIA

Ucigaşul de lumi

De luat în calcul!

Dacă gândiți anapoda,

acest volum vi se va părea logic și foarte coerent.

Dacă nu... atunci, până la final, veți gândi anapoda!

De capul meu

Adaptează-te! Uită! Luptă!

Sau las-o moartă și du-te de te culcă!

— Veezi? mi-a sunat o voce-n cap.

Mă desconsidera. O știam, era deranjantă și... da! Era chiar vocea mea.

Cu un efort supraomenesc, am deschis ochii, pentru ca prin benoclare să evaluez situația. Prima chestie notificabilă era faptul că nu mă durea – și anume nimic.

Nu era rău. Mi-a scăpat un geamăt prelung de plăcere și m-am simțit relaxat, de parcă pluteam într-o piscină bengoasă cu apă încălzită, în miezul New Yorkului, apoi am râs ca prostul la canal și în ultimă instanță am închis liniștit ochenele la loc. Nimic nu era limpede, dar îmi ajunsese ce văzusem. Puteam să evit dilemele existențiale și să concluzionez cu drag:

— Un fleac, sunt mort! Cum nu se poate mai mort, mi-am zis neimpresionat.

Habar n-aveam cine sunt. Nu-mi aminteam care fusese viața mea de până atunci, nici măcar cum mă

cheamă ori cum arăt, dar n-avea cum să fie altminteri. Murisem ori înnebunisem între timp, altfel cum aş fi reuşit să plutesc cu faţa în sus prin aer, abur sau ce-o fi fost, la fel cum pluteşte o frunză putrezită pe luciul unei ape?

La o a doua judecată, pentru un mort eram destul de mirat.

Nu-mi părea a fi un om bun, iar după câte trăznăi făcusem (probabil) pe când eram vietate, normal ar fi fost să mă lăfăi într-un căzănel pricopsit de prin iad, cu all inclusive: opărit, grătar, prăjit. Nu mărime mare, că nu-mi place să clocotesc la comun.

Treaba asta nu se întâmpla. De-aici şi mirarea.

Uşa camerei s-a deschis brutal şi-o asistentă cu buci obscene şi inegal dezvoltate (o fi făcut de mică spadă), ce putea face de ruşine mamifere înfricoşătoare, la mărime de trofeu, a încercat căznit să se strecoare înăuntru. Maltratată, tocăria a troznit îngrozitor. Efortul era titanic, nimeni nu ceda. Am tresărit din nări. Nu era de glumă. Ar fi trebuit s-o oprească cineva. La pariuri aş fi mizat o sumă bunicică în contra reuşitei ei. Oarecum descurajată, tipa a avut un moment de ezitare, în care a săltat un ban imaginar în aer cu variantele intru, ies sau rămân înţepenită până mă descarcează profesioniştii (da, banul avea trei feţe, cusurgii-lor).

N-am aşteptat rezultatul. Fiecare secundă conta.

— Ușor, încearcă în dungă! am vrut s-o ponderez, căci mă luase grija că rupe vreo nenorocire pe acolo și cade cu zidul pe mine, de-mi dă daună totală.

După ce a dat cu spatele de trei ori, încercând diverse unghiuri de abordare a problemei, specimenul a reușit imposibilul, intrarea în cameră.

Îmi plac muierile trupeșe, în consecință m-am gândit c-ar fi de bun simț să-i ofer o bere la halbă dacă-mi dă c-o țâță în cap. Până să devin plătitor, am cântărit atent riscurile. Dădea cu virgulă... Teama c-o să mă aleg cu traume incompatibile cu viața m-a determinat să mă abțin eroic.

— Ce face pisicuțul? s-a interesat ea cu un puternic accent german.

S-a apropiat prea mult și-a vorbit cu stropi umplându-mi fața de bale, ceea ce, sincer, m-a cam deranjat, dar mai supărător mi s-a părut faptul că m-a privit fix în ochi pe când își mișca buzoaiele dublu-late, ca să formulez cuvinte necuvenite. Am simțit că fac dezlipire de retină, așa că i-am șoptit iritat:

— Pisicuț e tac'tu!

Apoi, fiindcă am o tendință nativă de a pedepsi orice formă de alint la adresa mea, am dat s-o împușc sub sprâncenele prost desenate cu pistolul Smith & Wesson de care nu mă despărțeam nici la budă (și e anevorios să te ștergi cu un pistol încărcat în mână. Pfff, de unde știam amănuntele astea?). Atunci am descoperit...

Surpriză! Nebunie! Șoc și groază!

Am șuiert consternat. Nu mai aveam mâini.

Tocmai în momentul acțiunii! Ghinionul dracului! Eram montat s-o paradesc pe cocoană. În fine, ce să mai comentez. Ciudat, dar nu m-am panicat, deși, sincer, era cazul. Am acceptat lucrurile așa cum erau. Am dat să mă ridic și să-mi văd de restul vieții de ciung. Nu m-am prea scos, căci...

Hop! Drăcie! Horror, frate! Nu mai aveam nici picioare!

Traumatizant, căca-m-aș! Simțeam că sunt un tip inventiv în materie de mizerii violente, asta însă mă depășea clar... Râdem, facem haz, dar în cadru organizat și cu limite dictate de educație și bun simț, iar problema în cauză era țăcănită într-un stil inacceptabil.

M-a cuprins o mâncărime insuportabilă în vârful nasului. Am încercat să rezolv problema râcâindu-mă cu vârful limbii, însă am dat chix. Organul pomenit era prea mic. M-am mirat, nu promisem nicio plângere în sensul specificat, sau nu-mi aminteam eu.

— Hei, știți careva ceva, cumva despre ce se întâmplă în propoziție? Că devin spumaliu, să orbesc de nu, am zbierat mental.

Apoi mi-a părut rău c-am luat-o pe panta autobles-temului. Atât îmi lipsea, să mai și orbesc...

În disperare de cauză, am forțat de-aiurea oareșce răspunsuri: Mi-o fi stat lumea în gât, poate oi fi șucărit

pe vreun damblagiu periculos, care (la răzbunare) m-a scurtat. Nu de alta, dar eram doar cap. Un cap plutitor și urât. Ciudată zi, nasol moment! Dornic să aflu care-îșmenul, am devenit limbut.

— Care e starea mea actuală, soro? Am răposat, sau ce?

— Acum ne-am înfrățit? mi-a întors-o. În această instituție nu ne batem pe burtă oricând!

— Te-aș bate pe burtă, dar cu ce? am rânjit. Am continuat exasperat: Să pleznesc de nu ești oarbă. Te rog, concentrează-te, întrebarea mea e simplă și mă văd nevoit s-o repet: sunt mort?

În loc de nițică susținere emoțională, așa cum mă așteptam dacă trecusem în lumea dreptilor, am fost pus să dezleg șarade.

— Ție ți se pare că ești? m-a iscodit ea, curioasă.

— Nu e nicio sfârșială să răspunzi la întrebări cu întrebări, nebunatic. Știu de-astea. Vreau să te lămuresc că orbecăi în ceață. Cam da, cred c-am mierlit surioară, am ținut să precizez. Și aici intervii tu. Ești carecumva vreo drăcoaică delegată de jos să mă chinuie, sau ai venit aici pentru o mani-pedi (manechiură-pedichiură, pentru săracii care n-au dat pe la saloane și se lucrează singuri cu foarfeca de vie), ca să mă faci gigea?

— He, he! a râs huiduma scurt, fără să-mi răspundă.

Nu-mi plac nici vorbele spuse în dungă, așa că am abordat problema pieptiș.

— Dacă sunt viu, anumite parascovenii nu se leagă. N-aș vrea să te iau pe ocolite, așa că am să te întreb direct și politicos, ca între bărbați: Știi ceva de corpul meu, vită?

— De ce mă-ntrebi? a făcut huiduma pe niznaiul, apoi și-a încruntat sprâncenele alea oribile dincolo de orice închipuire, ca și cum întrebarea o deranjase la stomac.

Să mor de nu e nazistă, scorpia, mi-am spus fatalist. Ia să fiu oleacă mai atent, că pentru o infirmieră umflată pare destul de dezaxată și predispusă la violență.

— N-am vreun scop anume, am ținut s-o liniștesc. Poate că ăsta sunt noul eu, o fi vreun moft, dar nu-mi prea place să stau despărțit nici de buric, nici de rotule.

S-a uitat lung la capul meu, ca și cum era sexul meu și-i era târșeală să-mi răspundă omenește.

— Faci tărăboi pentru atâta lucru? s-a mirat ea fără compasiune. Ții minte că aveai corp sau improvizezi? Vrei să-ți scot un corp nou din pălărie?

— Te încordezi amboulea și nu e bine, că faci varice. Era doar conversație fină, cu o gagică de o tonă care ar putea uimi și-un elefant, am încântat-o eu, că știu din gură.

— Discuțiile depind și de partener, mi-a răspuns asistenta înțepată.

— În alte condiții, ca să pierdem timpul, poate am sta la taină despre condiția umană în viziunea lui Marlaux, evoluția bursei de cereale sau despre efectul filozofiei hinduse asupra beduinilor. Așa însă... subiectele de interes se restrâng la unul singur: Nu cred că m-am născut cap, după cum insinuezi. Să vezi ce urmează dacă nu-mi înapoiați totul.

— Zici? nu s-a pierdut cu firea organul medical.

Stăpânirea ei de sine m-a scos din stăpânirea mea de sine, așa că m-am isterizat pe voce de cap:

— Nu sunt vorbe-n vânt! Serviciile lasă de dorit pe aici și aș vrea să te reclam. Ai vreun șef? Dacă nu ți s-a urât cu o gaură-n fund, ai de grijă să nu ții componente pentru uz propriu, că sunt numărate și mi-aduc aminte perfect ce aveam! i-am răspuns ușor caustic.

Noroc că nu s-a prins, am apucat să-mi zic. Dar... se prinsese.

— Ești un băiețel obraznic, a decretat Oberfeldwebelul în halat și mi-a înfipt o carabă cât o cazma.

Poate c-a vrut să mă mângâie, poate că nu, cert e că sub palma ei mi-au patinat dinții în gură, am văzut negru, și-am crezut că-mi sar ochii din căpățână. Apoi târfa s-a cărăbănit cătrănită, de parcă îi furasem fecioria. N-am stat, am încercat s-o scui. I-ar fi stat binișor cu trei flegme alunecând pe spate. Din păcate nu mai eram țintașul de altădată (uite că mi-am adus aminte), așa că n-am nimerit-o. Am urmărit-o cum își suga

burdihanul încercând să se strecoare prin ușa larg deschisă.

Am înjurat-o grosier de plecare, ca să-i contest poziția dominantă. Concentrată să-și potrivească hălcile de osânză cât să încapă uzmit prin cadrul ușii, nu s-a uitat înapoi și nu mi-a răspuns.

N-am auzit vreo cheie învârtindu-se în broască, așa că mi-a venit pe chelie pentru o fracțiune de secundă s-o șterg cinstit, apoi am revenit la cruda realitate: n-aveam cu ce.

Nu-mi mai pasă că-s viu sau nu. Aveam un nou țel de moment: o doream moartă pe huidumă, și nu oricum, ci chiar de mâna mea, cu bale scurse și pupile dilatate de plăcere. Uf, n-aveam decât capul... o puteam ucide totuși cu dinții din dotare.

Mi-am descrețit fruntea, am închis ochii și-am zâmbit dulce: aveam de ce să trăiesc. În lipsă de altceva, ignorând o mâncărime fantomă de buric, am făcut o mică investigație ochiometrică asupra mascaradei. În jur se desfășura o cameră albă, impersonală, ca de ospiciu. Ciudat! Fiind doar cap răzleț, eram pesemne un caz disperat, demn de ATI cu perdelețe și mașini piuitoare, garnisite cu display-uri care-ți indică prin curbe strâmbe și linii drepte (știu că nu există linii strâmbe și curbe drepte, dar cititorii mei rasați tocmai au descoperit asta) dacă ești mort au ba, ca să știi cum stai.

Nici vorbă de fente de-astea!

Camera ce-mi găzduia tigva era simplă, ca una de motelaș ieftin, iar gâtul îmi stătea înfipt într-un suport de menținere a vieții cu un singur tub. Sărăchie, după mofturile mele. M-am cam ofțicat. Nu sunt vreun cursuriu, dar măcar 4-5 tuburi, acolo, puse la oha, nu le dădea mâna să bage? Vine careva la mine și mă fac de rahat.

Cum am ajuns aici, în halul ăsta?

Era de cugetat. Având toată mintea ocupată cu o asemenea enigmă ieftină, am hotărât să nu procesez informația în grabă, ci s-o las domoleanu, ca să nu dau rașpel. Relaxat, judecând porcăria la rece, erau mai multe șanse să-i dau de cap. Între timp, având un gust de cocleală în gură, am decis să comand un whiskey dublu, chiar dacă voi fi considerat tupeist și mă va ostraciza nazista, cu pumnii și palmele ei grele.

Până să ajung la concluzii mai adânci, ușa s-a deschis și huiduma a năvălit în fruntea unei delegații de medici împopoțonați în hălățoaie albe. M-a ignorat, având informații de împărțit cu nou-veniții:

— Exponatul acesta e pentru clienți fără prejudecăți. Are un limbaj restrâns, colorat și violent, scuipe și s-ar putea să muște, așa că ar trebui ținut la distanță de copii și băutură.

— Nu doresc să te cred pe cuvânt. Vreau să-l probez, ca să mă prind pe ce cheltuiesc banul, a cerut un lungan cu bube purulente și smocuri scârboase de barbă.

— Vorbiți, e activ.

Mi-am pierdut cumpătul. Nu eram un mixer sau un reșou vârat în priză. În fine, n-am comentat, ci am încercat să mă calmez. Era obligatoriu să dau bine în poză și să mă cumpere naiba cineva, ca să scap cât mai repede de afurisita aia de nazistă.

— Cum te simți? a ținut să afle politicos cetățeanul.

Întrebarea era pusă rar și silabisit, ca unui om încet la minte.

— Ca un cur fără cap, i-am explicat la fel de rar și măsurat.

— Mai degrabă ca un cap fără buci, rânji lunganul.

— Pe bune? Ai văzut sau ți-a deslușit vreunul? Mă mir, fiindcă ai față de oligofren, i-am sursurat eu, veninos. Am continuat, cu gândul de a confirma ce spusese bucălata: Ai băutură?

— E caraghios. Îl vreau, și o să-l țin numai beat, se ambală lunganul încântat de porcăiala mea.

Îmi devenise mai comestibil după promisiunea cu băutura. Așa se mai putea discuta.

— Licitez și eu pentru el, am nevoie de cineva în grajd, să vorbească vacilor. Cică le crește producția de lapte dacă le vorbești tâmpenii pe-un ton blând, a zis o blondoacă ștearsă cu aspect de țărănet-gospodar olandez, pe numele ei mic, Greta.

În ciuda aranjamentului cu băutura, văcărița mi-a plăcut mai mult decât lunganul, care avea un stil de neam prost.

— Ok. Declar licitația deschisă. Pornim de la un credit, cine dă mai mult?...

— Goliți-vă portofelele, blembelor. Sunt valoare și aduc plus-valoare.

După o confruntare epuizantă cu suișuri, coborâșuri și cu răsturnări dramatice de situație, ce a durat cam opt secunde, m-a câștigat gospodina Greta, pe 4 credite leșinate pe care le-a achitat cu un telefon lucios ce mirosea intens a brânzeturi fermentate. Cam puține lovele, am socotit eu, decis să demonstrez că meritam 5...

De aici treburile au mers șnur. Am fost împachetat atent în hârtie igienică și în aceeași zi, prin grija fericiței posesoare, am ajuns cu bine în staulul ce urma să-mi fie reședință permanentă, între vacile cărora trebuia să le țin speech-uri inteligente, pentru o lactație optimă.

Cowboy de staul

Dacă mor și intuiesc că într-un fel sau altul cochetez cu doamna cu coasa, aș vrea ca prin acest testament să las ființelor mele iubite toate posesiunile mele lumești, conștând în 36 de ore de discursuri gândite și simțite pentru ca ele să fie fericite. Vreau să adevăresc și pe această cale că fac referire la vacile din staulul 3 al numitei Greta, un țărănet local.

Așa ar suna un testament imaginar al unui cap ce trăiește sau nu într-o lume prezumptiv ireală.

Mi-a plăcut din prima clipă acolo. Mirosul persistent de balegă proaspătă și de paie era parfum pentru nările mele. Cred că în altă viață am fost un bou, și-așa am rămas și acum.

După numai câteva luni, stabilisem o relație bună cu publicul meu, vacile ce populau staulul. Cine spune că aceste dobitoace sunt proaste, n-a înțeles nimic despre mersul lucrurilor în plenitudinea lor. N-am văzut firi atât de pozitive. Iar privirea? Se uitau de parcă mă iertau pentru orice. Nu mă sufocau cu dragostea lor. Ne priveam adânc în ochi și ne mândream unii cu

alții. Simțeam asta și după felul delicat în care mă umpleau de bale.

Conform calculelor, producția crescuse cu 4,335%, rezultat încurajator, cu speranțe solide de mai bine. Cu Greta mă înțelegeam minunat, ba chiar mă pupa la plecare. Speram ca la momentul potrivit să închegăm o relație bazată pe iubirea comună pentru bovine și sex oral.

Nu știu ce-am făcut înainte, dar sigur n-am fost băiat de cor, hărțuit pios de vreun preot la biserica din comunitate. Vacile erau foarte atente, când le detaliam anumite aspecte relevante despre lume și viață, despre jafuri și contrabandă, despre ucideri și strâmbe, chestii penetrante și pline de învățături care-mi veneau pe chelie în timp ce vorbeam. Nu mă prea văd inventând, așa că (probabil) scoteam poveștile accesându-mi în flashuri amintiri din vechea mea viață, scufundată actualmente în beznă uitării.

Pe măsură ce vocea mi se modula se producea magia.

Fetele zâmbeau și mă ascultau ca vrăjite. Ați văzut măcar o dată vreo vacă zâmbind? Nici eu... până atunci. Nici nu clinteau, ca să nu-mi pierd firul. La sfârșitul fiecărei conferințe mugeau ordonat și se îngrămădeau să mă pupe.

Succesul meu se dovedea incontestabil și mă bucuram de fiecare zi a celebrității nou câștigate printre bovine, când în sfântă zi de Marți, fiind pe punctul de

a deschide simpozionul creativ, m-am trezit cu cinci golani (neinvitați) de cea mai joasă speță. Aveau fețe atât de bizare și corpuri atât de deformate, încât nu puteau fi ignorați. M-au prins țăfnos și cu garda sus. În ultimul timp aveam chef de cafteală. Unul de-i ziceau Chiorul m-a măsurat oarecum surprins, apoi a comentat:

— Iete și la ăsta! Nu credeam că sunt șanse să ajungi mai mic decât erai. Care e povestea? Ți-ai lăsat corpul la amanet, bro?

Glumițe! Nu m-a impresionat.

— Nu sunt atât de sărăntoc. Ce e cu voi pe aici, creaturilor? Sunteți vaci? m-am interesat cu amabilitate forțată.

— E un subiect delicat, care implică introspecție asistată și ca atare n-avem timp să-l supunem dezbaterei. Ca s-o scurtăm, după câte știu eu, nu! mi-a răspuns îngurguțat babornița multițătoasă (patru țâțe smochinite, la o numărătoare superficială) marcată de alcool și injectabile.

— Poate studiați și ați venit coalea în practică, să-mi furați secretele. Nu-i problemă, oameni suntem. Ia scoateți ceva de scris... I-am trecut în revistă atent. Erau încălțați în piele și îmbrăcați cu cele mai letale arme. Puah, n-aveți mecle de studenți, panaramelor. Pentru porcării diferite de vaci, ați greșit de puțin staulul, pământărilor. Hai, valea! m-am înfoiat la ei.

Cum pezevenchii n-au clintit, am încercat să le ofer un plus de informație. Vreau puțină intimitate aici. Încercați alături, cu un telefon în prealabil.

Niciunul nu părea tocmai normal la cap, ceea ce mi-a dat o ușoară stare de disconfort.

— Abia acum realizez că noi semănăm într-un mare hal. Numai că voi nu punctați la impresia artistică, sau pe șleau: urâțanii ca voi, mă copii, sunt greu de găsit, mai ales că după privire păreți și idioți, le-am precizat tăios. Pariu că n-aveți nici măcar umor? În rest aducem perfect, jur. E prea mult? Ok, reformulez: Sunteți reușitei numai văzuți din depărtare și din spate.

S-a așternut o tăcere jenantă. Kitty s-a adresat celorlalți mutanți.

— Ne face boccii unul fărâmițat, cu cap de ponei...

Atac la persoană... Voi rămâne impasibil ca să simtă c-au dat de-o stâncă.

— Pe bune? Mulțumesc, nu mă așteptam. Lăsând miștocăreala la o parte, poate sunteți monștri cumsecade, dar ați răscolit ceva în mine de-aș putea să vă urăsc continuu, pe cale naturală, neforțat. Spuneți lui nenea: V-au dat afară de la grădinițe că-i speriați pe colegi?

Kitty a răspuns repezindu-mă cu o voce groasă, caracteristică fumătorilor de pipă:

— Ne faci monștri, deși n-am făcut nimic rău de când suntem, pe când tu... ești vai de capul tău și te crezi miez.

— Vorbe care doare, ciocănitoreo! am comentat eu amărât, apoi mi-am revenit și-am trecut la atac frontal. Eu zic că-s frumușel, privindu-vă pe voi în desfășurare.

— Oi fi vreo divă...

— Da, da, absolut da! Ați copilărit în zone radioactive, nu? Mămicile voastre vă întrebau dimineața, înaintea de a vă da (cu patru mâini) pachetul de sandvici cu plutoniu, dacă v-ați băut căcăuța cu uraniu, nu? L-aș desemna pe cel mai nașpa dintre voi, dar am inima împărțită și n-aș vrea să stârnesc gelozii. Țla cu trei nasuri și palid ca un mort ar fi bun de Halloween la Nagasaki, dacă ar fi bolnav cel cu trei căpățâni.

— Nu-mi place atitudinea ta. Chiorule, piticul are ceva de împărțit cu căpșoarele tale hidoase, zise unul cu o tărtăcuță țuguiață și gesturi clasice de gay, care s-a recomandat cu eleganță drept Bizonul.

— Să nu mă faceți pe mine pitic, obrăznicăturilor, că vă joc în două picioare, vă rup în pumni și abia după aia mă pierd cu firea, m-am răstit eu la creștini, fume-gând de nervi.

M-am oprit brusc.

— E jegos ca-ntotdeauna, constată sec Chiorul.

Se părea că-mi scăpa o treabă esențială. O senzație de déjà-vu mi s-a înfiripat în creierul mic.

— Mă gușanilor, nu v-am mai zis povești de-astea? Ne știm?

— Începe să-și amintească, decerebratul, rânji Maniacul cu cele șase buze care formau un hexagon perfect. Ia zi, turbatule, de unde ne știi?

— Vindeți mulgătoare? i-am testat cu un aer serios.

— Azi, nu! zise Chiorul nițeluș dezamăgit, apoi se-ntoarse spre ceilalți: L-a tâmpit decapitarea.

M-am făcut că nu aud. Nu eram tâmpit, ci doar amnezic.

— Pfuu! Nici nu ne cunoaștem bine și vă urăsc, să mor de nu! Om fi fost pe felie? V-am escrocat cu parnos și sunteți aici ca să-mi rupeți capu'? Vă atrag politicos atenția că ați cam pierdut startul și v-au luat-o mardeiași mai harnici înainte. M-am oprit și i-am întrebat, întrebător: Sau intenționați să mă ucideți? Ar fi cazul s-o iau la fugă în toate părțile?

— Nu!

— Atunci e și mai grav: ați venit să șterpeliți vaci! Sunteți sabotori ecologiști care urlă că bovinele poluează atmosfera cu bășini, m-am aruncat bănuitor. Nu puteam lăsa lucrurile în suspans, așa că am făcut pe bărbatul. Târfele sunt sub protecția mea, fătălăilor. Dacă sunteți obraznici, o silabă scot și vacile vor fi călare pe voi, nebunilor, că-s nedate la bic și au chef de petrecere.

— N-am venit nici să ciordim cornute.

— Atunci!? Nu vă las să vă dați în stambă pe-aici.

— Ești pricinos și-ți iei țeapă.

— Atunci? Aduceți pacea pe pământ carecumva? Super, vericilor! Ce bine că ne-am găsit. Sau oți fi copiii mei...

— Vorbești în clișee de prost gust. Asta-mi confirmă că ai devenit plictisitor și dobitoc, iar la modul precizat ne ia trei săptămâni până ghicești, ca să te simți cât de cât inteligent pe craca ta.

— Ok, mă dau bătut. Vreți un discurs de cedare ca să dați mai mult lapte?

— Nici vorbă, ne grăbim, că ne prind ăștia.

— Vă prind că ce?...

— Că-ți jalim căpățâna.

— Luați-vă gândul, e promisă! Am făcut un legământ sacru cu Greta să-i urmez visul de a deveni Mare Maestru în lactație discursivă, așa că nu-mi pot permite să las vacile fără prezența mea, pentru o mână de terchea-berchea mutanți și puși pe prăduială, m-am indispus eu. Am indicat cu limba către animale: Priviți-le!

— Și ce vedem? Vaci grețoase și tâmpite, umplute cu lapte brânzit! Vrei să ne dea lacrimile ca la un film indian, să aplaudăm sau să împușcăm toată cireada? se băgă în seamă Maniacul.

— Nici, nici! Ar trebui să înțelegeți: Ele sunt totul pentru mine.

— O să fim mai tot decât ele, supralicită sfâșiind gramatica tipul cu tigva țuguiață, numit pe bună dreptate Bizonul.

— Nu cred! Ele mă iubesc, voi nu!

Kitty își mișcă antilasciv buchetul de sâni. Medita gen, dar rezultatul nu a fost cel scontat.

— Bați câmpii ori ai dat în zoofilie! Cum de purtăm discuția asta? De unde ai tu idee ce se-ntâmplă în sufletul nostru? Argumentele tale țin de domeniul generos al escrocheriilor sentimentale.

— Ideea de bază este: Omorâți-mă sau dați-mi pace și abandonați-mă, în pana mea, aici, printre țâțe. Puteți să mă vizitați în fiecare zi.

— De ce?

— Pentru ca plăcerea să fie prelungită!

— Taci, te vom sălta oricum.

— Știți ce? Dacă renunțați, vă umplu de lovele.

— Unde le ții, în buzunare?

— Ce surpriză... Ești perspicac!

— Cât dai?

— Două credite.

— Uită, chitră! Pici în ridicol. Faci mai mult pentru noi...

— Nu vă mai ajunge, țărănoilor. Cât fac?

— Exact cât viața noastră. Suntem aici ca tu să scapi, vrei nu vrei.

— Sună eroic. Ar trebui să vă cred pe cuvânt? Și după? Ce se alege de voi?

— Praful!

— Sunt un tip cu capul pe umeri, ca să zic așa, și nu mușc la dume de-astea morbide. Hotărâți-vă re-

pede asupra variantei cu plecatul, că am un discurs șmecher de tot pe țevă și nu vreau să-l uit.

— De ce vrei să rămâi în staul, sandilăule?

— Fiindcă aerul e bunicel și n-am nevoie de nicio schimbare. Îmi convine exact așa. Programul nu e încărcat, iar viața mea are sens. Doar cu mine-n vorbă producția de lapte n-o ia la vale, iar în lipsa mea, Greta, stăpâna animalelor și gagica mea neoficială va suferi necontrolat.

— Nu prea ai ce să-i oferi, m-a ironizat Maniacul. Am oftat adânc.

— Văd că vreți să mă curentați și n-am cum să scap de voi. Fiți domni și nu-mi faceți figuri în fața bovinelor. E înjositor. Dacă sunteți zoriți, plecați, că-nchid pe aici și vă urmez din toată inima, chit că n-am...

Au pufnit în râs, ceea ce m-a enervat, fiindcă eu vorbeam foarte aplicat. M-a luat o hemoragie de înjurături, adevărate perle de cultură și divertisment de care nici nu știam. Când să urlu că mă fură ăștia, mi-au înfipt un tampon în bot și m-au azvârlit într-o geantă jegoașă, care putea indubitabil a parizer de tendoane și a ouă fierte.

Două uși

Prevăd un viitor luminos, spuse pesimistul,

Apoi își trase un glonte-n cap.

Iar soarele deveni atât de luminos

Încât arse tot pământul.

Ăsta nu e banc, Maniacule!

Nu! E doar o dorință...

E destul de nașpa să locuiești într-o plăsoacă, în caz că vă paște gândul să încercați, dar sunt și ceva avantaje. Unul pentru care pot garanta e faptul că poți trage cu urechea (dacă plasa nu e izolată fonic, firește). Astfel, i-am auzit comentând:

— Trebuia să intervenim. Zeul ne-a adus împreună ca să-l ajutăm, nu ca să-l înfruntăm.

Era vocea Bizonului, individul acela simpatic cu capul țuguiat. El m-a extras și din cutie și m-a privit drăgăstos. Nu i-am răspuns la fel. N-am tandrețuri cu necunoscuți dubioși. Poate după un suc și o merdenea.

— Ești bine, cap?

— Vorbesc decât în fața avocatului meu!

— Tu, care țineai discursuri la vacozauri, să taci?

L-am luat încruntat la întrebări:

— Cine sunt eu, Oblio?

— Aici, ești nimeni.

— Vezi? Nu te-ai concentrat. Fals! Sunt un jupân notoriu prin zonă. Dacă nu mă crezi, întreabă-le pe doamnele vaci. Mă cheamă Aventaris Amentador și domin staulul ăsta prin inteligență și bun simț. Năstrușnic, nu? De fapt, sunt anonim. Numele mi l-am ales singur. În fine, nu e treaba voastră. Da-n altă parte? Eram vreun rege sau bart'ai grangurul?

— Nu erai mare scârț nici pe lumea cealaltă. Ți se spunea Little Boss.

— Aha! Pe invers, cumva... Eram ditai găliganul. Doi metri, dacă nu mai mult. Îmi amintesc perfect...

— Invențezi! Aveai un metru și-un deșt.

— Vrei să insinuezi că eram pitic? Poate îți dau cu ceva în cap.

— Mic și-al dracului. Toată lumea tremura în fața ta.

— Ce nenorocit am fost și ce-am ajuns... Le-am aruncat o privire dementă. Eram o ciudățenie?

— Oh, da!

— De genul: un bun samaritean?

Buttface, un băiet insipid și decolorat, mi-a zâmbit cu bunătate.

— Într-un fel. Ai umplut de unul singur vreo două cimitire cu idioți.

— Sanchi! Nu credeam o iotă. M-am strâmbat ironic. Hai băieți, puteți mai bine. În ce calitate? Eram gropar? am stăruit eu.

— În calitate de șef al unor derbedei mizerabili, cu motociclete, m-a luat Chiorul pe departe. Te-ai prins?

— M-am prins și nu prea. Dacă vreți să mă faceți să mă simt ca un ucigaș ușuratic, vă aduc la cunoștință că nu vă merge cu mine. Sunt un cap serios plin de intenții pașnice, dublate de valori morale solide.

— Fals, fals, foarte fals. Mai gândește-te! Caută în tine.

— Încerc să-mi folosesc chestia numită creier, numai că am prea multe puncte de vedere care se bat cap în cap. Până nu iese vreunul câștigător din gâlceavă, n-am ce să spun. Mi-am încrețit neîncrezător nasul, apoi i-am interogat cuprins de curiozitate: Chiar există lumea cealaltă?

— Când am plecat agoniza, dar încă exista.

— Înduioșător! Vrei să mă convertești la vreo aberație religioasă? Să pup bucățele din răposați?

— Moaște? Nu! Jur!

— Să zicem că te cred. Aveți idee pe unde se găsește restul subsemnatului?

— Nu, și nici nu contează.

— Ești capsoman. Iete că pentru mine contează...

— Doar aici arăți așa. Nu ești în lumea ta. Acolo ești complet.

— Să mori tu! De unde ai auzit de mine? Vorbești alea-alea...

— M-a făcut cineva pe lumea din care vii tu. Ne încarcă cu amintiri ca pe sifoane.

M-a luat valul curiozității.

— Cine, frățică?

— Un zeu atotputernic. E complicat...

— E milostiv șeful ăsta zeiesc?

— Deloc! E înfricoșător.

— Ți-e frică de el?

— Nu prea. Am o singură misiune, apoi o să-mi încetez existența.

— Amărâtule! Ești ca un șervețel de unică folosință... De ce te-a creat?

— Ca să te păzesc pe tine. Venirea ta aici era inevitabilă. Plecarea, nu! Și atunci, ca să poți s-o ștergi, am apărut noi.

— De ce nu s-a deranjat el?

— Nu poate ajunge aici. Ar muri.

— Nu ziceai că-i zeu? Zeii sunt nemuritori, nu?

— Zeul meu, nu.

— Nu e clar. Voi, eu, de ce nu murim? Suntem mai puternici ca el?

— Bună întrebare...

— Cum așa? De ce ar face asta? Ce înseamnă pentru zeul vostru? Ce vrea de la mine? Mă iubește?

— Habar n-am! Nu cred.

— Mă urăște?

— Nici măcar. N-are sentimente. Face lucruri inexplicabile, cel puțin pentru noi, ăștia mici. Nu m-am prins de ce, dar ești important pentru el, altfel nu ne dădea sarcina să te salvăm de aici și să te trimitem înapoi în lumea lui.

— Și-ai făcut-o mai mult de-o groază... Uite în ce hal sunt! Mă miram eu că n-am pic de încredere în voi. Ia de mai înțelege...

— E problema ta. N-aș prea crede că ai de ales.

Conviețuirea cu băieții a durat câteva zile și s-a dovedit o piatră de încercare pentru ei. Ca să nu fac mof-turi sau să o iau pe calea depresiei, ființele de schimb au trebuit să accepte câte două discursuri pe zi, iar Bizonul mi-a mărturisit că simte că are deja o lactație crescută.

După vreo cinci zile, băieții au pătruns veseli în camera mea, tocmai când îmi concepeam speechul pentru seară. M-au săltat și m-au dus într-o altă încăpere unde, surpriză, mă aștepta grăsună care mă ostracizase în spital.

Nazista cu buci inegale și glorioase care rupea orice cântar pentru camioane s-a uitat oarecum sfioasă la mine. O ajuta mult și o grenadă defensivă vârată de băieți adânc în rozeta-i personală.

— Unde e trupul meu? Dacă nu dai pe goarnă, voi fi obligat să-ți fac rău, și nu e ca și cum n-aș vrea, scum-pete mare.

— Nu știu, omule. Ai ajuns la noi printr-o donație anonimă. Probabil că vreun admirator libidinos a tânjit după trupul tău de zeu și ți-a folosit capul la ceea ce era util: să-nfurie lumea.

— Am darul ăsta...

— Erai montat într-o cutie șmecherită ca prin apăsarea unui buton să-ți iasă capul prins de-un arc și să scuipi la bășcălie pe toată lumea.

Eh, da! Acum vedeam lucrurile într-o nouă perspectivă, mai proastă decât cea de dinainte.

— Vrei să scapi cu viață?

— E o întrebare cu răspuns inclus.

— Atunci nu face pe nebuna și spune-mi cum o șterg de aici.

— Pe ușă, ca orice om.

— Unde e ușa aia?

— Nu departe. Ești sigur însă că vrei să pleci? Nu ți-ai tras nicio învățătură...

— Ți-e ușor să cârâi moralistic. Ai picioare, soro, ai și mâini, cur, alea, alea.

— E doar un aspect al problemei. Aici ai libertate, îmi pari fericit și n-ai niciun zeu sau parazeu pe cap. În fine, alegerea îți aparține. Dacă o ții una și bună cu plecatul, o să-ți fac o schemă...

O oră mai târziu, gașca mă dusesese la intrarea într-un soi de pivniță. Pentru că holul ce urma era strâmt, au trecut cu toții prin fața mea și m-au salutat pentru ultima oară. Doar Chiorul m-a dus mai departe până la

capătul holului, unde erau două uși închise. Creatura mă privi călduros cu primul cap și-și suci rând pe rând celelalte două tigve spre mine, ca și cum mi-ar fi dat un onor monstruos. M-am uitat simultan în cei șase ochi ai lui. Cel amplasat în stânga îmi părea mai grozav, poate din cauza tunsorii Bross și dat fiind că mijlociul avea o mustață de mexican, dinți stricați și chelie, iar cel din dreapta se lăuda cu o tunsoare punk, deasupra unei fețe ciupite înfiorător de vărsat.

— Până aici pot să te aduc, bro.

— Vrei să-ți fiu recunoscător? Să merg mai departe singur, ca și cum aș fi pe picioarele mele, sifiliticule? m-am stropșit isteric la el.

— Faci ce vrea sexul tău, iar eu te voi susține ca întotdeauna, dar trebuie să alegi, Little Boss.

— Pot să aleg decât oral, normal e imposibil. Din ce să aleg, hidoșenie?

— Ai două uși. Pe una scrie mare și tăiat cu un x: Ferificare. Pe cealaltă nu scrie nimic, dar e desenat un sex mititel și decalotat, cu trei boașe impresionante.

— Tu ce-ai alege?

— Habar n-am. Probabil că ușa cu boașe, că de ferificare mi-e frică.

— Gând la gând. Nu te-ncurci cu ce nu cunoști. Haidem acolo, i-am cerut nerăbdător.

— Trebuie să pleci fără mine, mi-a spus rezervat. Mi-e imposibil să te însoțesc.

— Las-o jos că măcăne! Ce-ți veni?

— Aș încerca s-o șterg cu tine pe ușa aia nenorocită. E însă un impediment: cum mă apropii de prag încep să mă descompun. Sunt șanse mari să mi se întâmple oricum, după ce pleci, când misiunea noastră se va încheia. Dar încă nădăjduiesc că uită de noi și-o mai ardem măcar câteva zile pe aici... A început să-mi placă viața. E cu totul altceva față de... nimic.

— Nașpa! Atunci deschizi ușa și mă arunci dincolo de prag cu cutie cu tot.

— Ești sigur? Vei fi de capul tău.

M-am blocat. N-aș fi vrut să fiu nici singur, nici de capul meu.

— Absolut! am zis, apoi m-am trezit înghițind în sec. Mă învățasem cu ciudații ăștia, și-acum mi-era greu.

— Așa să fie.

A înfășcat cutia, a deschis ușa și m-a azvârlit cu forță în întunericul de dincolo de prag... În timp ce dispăream din singura lume de care-mi aduceam aminte sub privirea melancolică a celor șase ochi ai Chiorului, vocea mea interioară mi-a răsunat iarăși în cap:

— Te-ai sinucis, papagalule, a apucat să-mi zică, apoi a amuțit... iar eu am simțit cum scap din strânsoarea aparatului care mă ținea în viață.

Pentru o fracțiune de secundă i-am regretat absența. Mă obișnuisem cu el...

Trezirea a fost brutală.

Revenirea în miezul acțiunii s-a produs când eram gata să mă înec cu praful ce aproape că-mi astupase

cavitatea bucală. Am scuipat noroiul din gât, apoi l-am vomat pe cel din stomac. Eram pe Harley-ul meu aurit, adaptat pentru pitici, în miezul furtunii de praf provocată de o ființă teribilă care invadase Pământul și își făcea de cap cu ființele care-l populau.

Îmi aduceam aminte tot ce pățisem pe lumea cealaltă. Nu vag, ca pe un coșmar pe trei sferturi uitat, ci clar și viu colorat, ca pe-o întâmplare reală. Mă încerca o stare de amorțeală în dreptul gâtului, mai exact în zona în care acesta fusese secționat pe când eram cap. Poate de aceea inima îmi bătea nebunește amenințând să-mi spargă pieptul.

O să-mi ating fruntea și-o să-mi cadă capu-n praf, iar eu o să continui să merg așa decapitat pe motor. Asta era spaima mea de moment. Părea posibil, ba chiar probabil. Mi-am atins cu emoție troaca. Am împins delicat, ca să-mi dau seama dacă glisează. Nu! Era bine prins. M-am simțit, într-un fel, ușurat.

Venise timpul să-mi fac inventarul.

Am mișcat o mână, apoi un picior, de test. Apoi am verificat cu emoție dacă Jim era la locul lui, acolo între picioare, îngrijorat că aş putea să-l regăsesc sub braț. Era! Mai mult decât atât, îmi aduceam perfect aminte cine sunt. M-a cuprins o stare mișto, de siguranță. Oare halucinasem? Ce conta! Eram iarăși întreg, pe motorul meu aurit, călărind alături de Arhanghelii originali.

Am înjurat gros, urlând de unul singur ca să mă aud:

— Ești looser ca de obicei, piticanie borâtă. Trebuia să alegi și tu o dată ușa fericirii.

Legătura

Ceea ce nu înțelegeau nici Little Boss, nici Arhanghelii este că în ciuda faptului că P nu avea sentimente, dintr-un motiv bizar simțea tot ceea ce simțea și șeful Arhanghelilor.

Nu nuanțat, nu complex, dar sistematic și aproape instantaneu. Totul era receptat în termeni de bine și rău. Dacă Little era fericit, P devenea confortabil, dacă Little era bolnav sau nefericit, P se simțea îngrozitor.

Legătura aceasta inexplicabilă între cele două ființe se formase ilogic, în timp ce P îl ucidea pe Little, pe parcursul unei interacțiuni prilejuite de o confruntare survenită la o hidrocentrală. În ciuda indiciilor evidente, între ei nu exista niciun dialog, iar Little habar nu avea de vibrația comună cu zeul, doar P a resimțit-o acut, așa că a acționat instinctual, trebuind să-l reanimeze pe pitic. Fiindcă n-avea cap, a făcut același lucru cu toți oamenii uciși, în fracțiunea imediat următoare exterminării acestuia.

De ce a făcut-o?

Nu pentru c-ar fi fost apropiați, ci din instinct de conservare. Mai precis, ca să nu moară el. Din același instinct P îi făcuse copii de siguranță lui Little Boss, care se dovediseră seci, adică nu aveau niciun fel de vibrație comună cu ființa.

Deși nu știa, omenirea avea nevoie ca Little Boss să piară ca să scape de P, dar acesta n-ar fi permis niciodată ca acest lucru să se întâmple.

Arhanghelii Haosului

Maniacule, pe cine iubești mai mult, pe mama sau pe tata?

Întrebarea e cretinoidă și o resping indignat.

Poți reformula...

Corect ar fi: pe cine urăști mai mult, pe mama sau pe tata?

Și răspunsul?

Nu pot să fac departajări, pe-amândoi la fel.

Băieții originali își călăreau motocicletele din nou lângă mine. Eram fericit.

În rest, lucrurile erau neschimbate, doar că-mi era dor. Mă gândeam la boțul acela mic de carne, sânge din sângele meu, care trăia împreună cu iubita mea undeva în Mexic. În lumea asta trecuseră doar câteva ore de când îi sărutasem degetele trandafirii. Acolo era raiul pentru mine. O fi rămas la fel? Erau bine? Fusese înțeleaptă decizia mea de a le lăsa să se descurce cum or putea în sătucul acela uitat de lume, sau trebuia să mă încăpățânez să rămân, cu riscul de a le fi expus toanelor zeului?

Eram despărțiți de o nenorocită de alegere care îmi rupsese sufletul. Am oftat. Prin prisma evenimentelor recente, părea că altă cale de a le fi protejat nu aveam.

Mă voi întorce la ele, le voi fi alături, mi-am zis cu un optimism forțat.

— Dacă vei trăi... mi-a sursurat vocea din capul meu.

— Dacă...

O lacrimă mi s-a scurs stingheră pe obraz. Doar atât.

Trăiam în lumea zeului unde noi eram doar tolerați. Călcam cu toții la greu accelerațiile ca să scăpăm de norul de praf care ne rătăcise unii de alții. Când totul era mult în spate, am crezut că e bine și-am încetinit. Bizar, aerul nu se limpezise, ci părea încă suprasaturat nu de praf, ci de cenușă.

Am privit peste umăr. În stânga mea, un omuleț insignifiant, se pare că Little Boss, îmi arunca priviri neliniștite.

— Hop! Cum adică Little Boss? Halucinam? Cine o fi ăla? Ce Dumnezeu e în neregulă?

Am frisonat scurt, realizând că ne făcea iar manevre ticălosul de Zeu. Nu-mi mai era frică, nu mai era răul, devenise pentru mine răul cunoscut. Eram doar iritat. Care era de data asta schepsisul? M-a multiplicat iarăși nesimțitul, ca să ce? Să-mi bag picioarele!...

I-am arătat piticului, cu ostilitate, degetul mijlociu. Mi-a răspuns cu aceeași minunăție de deget, gest foarte urât, cu care nu puteam fi de acord, chit că era al meu. Trebuia să reacționez oareșcum, așa că mi-am scos pistolul Smith & Wesson ca să-i atrag un pic atenția,

zburându-i scăfârlia cu o lovitură meseriașă, (semnătura mea tradițională) aplicată sub sprâncene. L-am ratat, fiindcă ținta era al dracului de greu de nimerit cu precizie în regim de viteză. Am flegmat meditativ. Ideea de bază era că apăruse un impostor ordinar printre noi.

Doar eu eram piticul. Sau nu?...

Am privit cu un presentiment rău în luciul oglinzii retrovizoare. La mine, din oglindă se zgâia rânjind în toată splendoarea lui, Chiorul. Oare m-am metamorfozat devenind Chiorul, iar el a devenit eu? Sărisem dintr-un corp într-altul. Mi-am clătinat troaca ca să-mi reglez cumva creierii, dar figura n-a ținut. Mai era o variantă care ar fi simplificat lucrurile:

— Te-ai dus cu capul, mi-am spus palid.

Considerația era reală, dar în cazul de față inoperabilă. Lucrurile păreau mai complicate de-atât. Cine mi-o popula trupul? Ce bine că nu m-am nimerit, am judecat retroactiv.

Mă împușcam singur ca un idiot.

În jur, toți Arhanghelii erau afectați de ceea ce se întâmpla. Se comportau de parcă erau posedați. Confuzi și înfuriați, niciunul nu părea confortabil în pielea lui actuală. Maniacul s-a apropiat de mine.

— N-aș vrea să te rețin, Chiorule, dacă oi mai fi Chiorul, totuși... Spune-mi că nu sunt Maniacul, mi-a urlat disperat.

— Pe bune? N-ai privit recent în oglindă?

A negat, clătinându-și energic capul.

— N-am avut curaj, puiule. Sunt nemachiat de dinainte de furtună și mi-ar scădea stima de sine. Văd că nu înțelegi... Să văd ceva nașpa, m-ar distruge psihologic.

M-am prins pe loc. Era Bizonul.

— Atunci nu te uita! Nu pierzi nimic.

— Au, Dumnezeuule, am auzit scâncetul bietului nemachiat, semn că se văzuse.

Ca să descriu ce simțeam în momentele acelea ar trebui să inventez expresii noi. Diabolic, Zeul de Praf se juca iar cu mințile și trupurile noastre, transferându-ne în alte corpuri. Sentimentul că nu ți-e limpede cine mama mă-sii ești dădea fiecăruia dintre noi o stare de dezordine interioară, manifestată prin furie și accese de paranoia.

Ce s-a întâmplat? Închipuți-vă! Am pornit din mers (în grup) un maslu, iar vocile ni s-au îngemănat apoi... Hop! Am aberat destul!

Așa ne știți?

Am oprit motoarele, ne-am îmbrâncit, apoi ne-am luat gospodărește la bătaie. De ce urlam animalic, agreșându-ne cu ochii scoși din orbite și bale în colțul gurii? Altceva nu știam să facem când eram tulburați, iar în haosul acesta senzorial devenisem de-a dreptul bestii.

M-am aruncat dintr-o singură mișcare pe intrusul care-mi ocupase corpul. În timp ce el îmi împrumuta

două perechi de palme, i-am pus o piedică demnă de un campionat mondial, apoi, dezechilibrați, am pornit de-a berbeleacul, împărțindu-ne castane în vârful capului. După care am sărit în picioare, ne-am dat lovituri cu sălbăticie, de ne-am umflat căpășânile cât dovlecii, ne-am mușcat de beregăți ca hienele, ne-am repezit genunchi în abdomen, urmate de picioare devastatoare în testicule, apoi ne-am străduit sânguinios să ne sugrumăm reciproc.

M-am trezit smucit, tumefiat, cu coate în șale, apoi târât de păr de către cel care-l poseda pe Bizon. Desperat i-am aruncat o mână de nisip în ochi, i-am deranjat dantura cu un bolovan pe care a încercat să-l prindă între canini, apoi l-am bombardat cu șpițuri date la nimereală.

Un mare pumn în cap mi-a venit de la Buttface și-am căzut lat, cu ochiul de sticlă proiectat la vreo trei metri depărtare. Rămas cu găvanul ochiului gol am resimțit o stare de frig, ca și cum mi-aș fi băgat o gumă mentolată pe post de ochi. N-am apucat să mă tem că se sparge.

Am amețit pentru o clipă, apoi am făcut un salt în alt corp.

Nu am pornirea să mă ating în public, dar acum era cazul. M-am pipăit, să văd cum stau. Pffff, am căzut din lac în puț. Ghinion masiv! Aveam părul vâlvoi și eram împovărat cu două țâțoaie sfoegite, așadar prin

eliminare om cu om, puteam fi doar babornița de Kitty.

E greu tare să fii femeie.

În această calitate, mai întâi mi-a făcut freza un glonte, apoi am simțit un ditamai limbocul în gâtul meu, pe interior, chestie care m-a scandalizat puternic, ca și cum eram deținătorul de drept al trupului sus-numitei și m-ar fi violat cineva din greșeală. Sper să fie cățeaua Otto și nu Maniacul, ca să nu-i smulg rotulele și să-l dau apoi și în judecată pentru hărțuire. Am văzut preț de o fracțiune de secundă silueta spălăcitului de Buttface spălând putina. Oare cine o fi fost în trupul lui?

N-am apucat să rezolv enigma, că am fost din nou agresat.

Altceva rău-intenționat mă luase de craci și ca atare mă deplasam în mâini, încercând să scap, făcând pe roaba. Când am văzut cine mă maltrata, mi-au venit toți dracii: tot eu eram cel care mă țineam pe mine de țurloaie. Nu e treabă de gagici, mi-am zis în timp ce-mi smulgeam un picior din strânsoarea pocitaniei, apoi i-am înfipt piticului o talpă grațioasă în coșul pieptului, ca să mă țină minte cât o trăi.

Apoi, cu voia lui Dumnezeu, am primit un șiș în cantul bucii.

N-a pătruns mult, fiindcă Katty avea o carne ațoasă și un fund întărit de exercițiile la care se deda la sală.

În caz că vreți să încercați, lăsați-vă. A durut ca la balamuc. N-am apucat să protestez și să mă-njur de anafură și sfinți cu milogul care-mi poseda vechiul meu trup, că piticul (eu pe vechi) a primit un ditamai levi-erul în cap și a căzut fără mofturi fix în bot.

Nu mi-a părut rău c-o încasasem, deși intenționam să-mi recuperez organismul în stare bunicică. O meritam din plin: nu te porți așa cu o gagică bătrână pedepsită cu țâțe până la genunchi și chiar dincolo (în condiții de dilatație). Nu mai aveam chef de ciomăgeală, așa că am luat-o la goană în patru labe, ca să trec neobservat și să scap cu viață din harababură.

Cotonogeala s-a terminat doar în momentul în care n-am mai avut putere să ne facem rău unul celuilalt. Ne-am întins toți pe iarbă, gâfâind, cu senzația acută că plămânii ne iau foc, apoi am revenit în trupurile noastre pline de contuzii.

— Frumoasă e viața, horcăi Chiorul fericit.

— Ce caft! Chiar mi-era dor, îi dete dreptate Maniacul în timp ce-și masa o vânătaie.

Când am putut în sfârșit vorbi, m-am întors pe-o parte și i-am întrebat:

— Care mi-ai dat bre limba aia grețoasă când eram în Kitty? I-am studiat cu atenție în timp ce mi-am scos pistolul cu un gest lejer și cu luminițe jucăușe în ochi. Erau în control, așa că nici un mușchi n-a tresărit nervos pe fețele lor imobile. Am încercat pervers strate-

gia premierii: Hai, curaj! Vreau să-ți mulțumesc personal că mi-ai schimbat perspectiva asupra sărutului și să-mi explici tehnica aia specială cu vârful limbii pe trahee, pe care intenționez s-o transmit mai departe nepoților mei.

Nu puteam să-i păcălesc. Băieții îmi știau firea și le era clar ce va urma. Așa că mi-a răspuns doar vântul...

Saltul

Terra gravita în jurul soarelui, așa cum făcea mereu. Dar dacă aveai cu ce să faci câțiva pași în spate, nu mulți, cam până la Neptun, constatai că aici se oprea normalitatea, din simplul motiv că din catalogul sistemului solar celelalte planete: Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus și chiar Neptunul pomenit lipseau cu desăvârșire din locurile în care era de așteptat să se afle.

De aici astrofizicienii, astronomii, matematicienii și alte specii rare de savanți treceau pe calmante puternice, încercând fără succes să înțeleagă neînțelezul, forțându-și neuronii să anticipeze ce avea să se întâmple cu biata noastră planetă, în funcție de ce urma să facă singularitatea imprevizibilă, P.

În ciuda legilor fizicii, a bunului simț cosmic și a dorinței unanime a specialiștilor, ființa cosmică P își vedea liniștită de drum prin imensitatea cosmosului. Era obișnuită cu distanțele uriașe, cu singurătatea călătoriei, cu primejdiile ei, mai ales că de data asta nu mai era singură. Avea câteva jucării de care era absorbită ca un copil care merge pe trotuar butonându-și telefonul. Jucăriile sale erau Terra luată ostatecă împreună cu soarele și luna, pe care le transformase în imense nave intergalactice.

E posibil așa ceva?

Când o zbura porcul!

Și totuși a făcut-o!

De ce? Nici P nu știa...

*Doar s-a întâmplat, spre disperarea celor ce urmăreau
parcursul lui P.*

*În secunda ulterioară acțiunii lui, aparatele au început
să clipească, să țiuiască, să dea semne de neliniște electronică,
iar specialiștii și-au pus toate mâinile disponibile în cap sau
au dat-o pe, în ritm alert, Tatăl nostru sau pe Înger, înge-
rașul meu.*

Ce se-ntâmplase?

*Configurația universului cunoscut se schimbase drama-
tic în intervalul de timp dintre două fucking secunde.*

Unde eram?

*Dracu știe! a venit în goană răspunsul competent al oa-
menilor de neștiință...*

*Dacă ar fi știut, ar fi trecut imediat la Scientologii de ziua
a șaptea (o sectă pe cât de nouă pe atât de neinteresantă),
cu averi cu tot.*

*P nu se teleportase, nu își mărise viteza de deplasare, ci
pur și simplu schimbase universul cu o dimensiune para-
lelă aleasă la nimereală din infinitul de lumi posibile.*

*Consecința a fost că pe pământ două dimensiuni s-au
interpolat.*

*Prima dimensiune era cea în care se găsea lumea noas-
tră, în cea de-a doua, fiecare pământean trăia într-o nouă*

realitate determinată de alte hotărâri luate de aceiași locuitori.

Iar cele două coexistau simultan pe aceeași planetă...

Una dintre ele avea să dispară, sincronizându-se cu universul ei. Care avea să fie?

Barajul fonice

— *Cum vă simțiți fraților? Suntem pe drum deodată cu moartea lumii vechi.*

— *Excelent! Descoperim lucruri noi, avem ocazia să facem bine, zise Kitty.*

— *Mă puteam lipsi. Cel mai bine e să zaci, nu să dai non-stop din craci, făcu Chiorul, afișând o mină obosită.*

Ajunsesem în Guatemala, pe lângă Iztapa, după indicatoare, când un miros înecăcios de cauciuc ars ne-a lovit în perii nasului. Venea de la niște boxe enorme puse strategic la distanțe egale.

— O fi vreun festival, s-a grăbit Buttfac dornic de distracție.

Din stânga, un muget voios a început să se audă reverberat.

O voce feminină, plăcută, cu accent British, dată îngrozitor de tare ne-a destăinuit că-n cazul în care respirația ne duhnește continuu a rahat și dinții ne cad doi câte doi când zâmbim, ar trebui să facem urgent o clismă cu Barley mentolat, care se poate și bea, dacă nu ești normal la cap. Rezultatele s-ar fi văzut neîntâr-

ziat, ne asigura pupăza British. În cazul în care apăreau stări de somnolență sau leșin trebuia consultat imediat un medic, că altfel muream cu zile. Muream, dar aveam o respirație proaspătă, m-am trezit filozofând. Aceași voce, pe viteză dublă și suprapusă peste un behăit sinistru, ne-a sfătuit pe un ton provocator să nu lăsăm produsul la îndemâna animalelor. Nasol! După faza asta îți puneai serios problema să-ți pui oaia la încercare, pe riscul ei.

Am sperat că totul se încheie aici, dar...

Un individ cu un ritm dinamic de comentator sportiv, ne-a sfătuit apoi să cumpărăm suplimentele Gampacci dacă urinăm prea des și cu jet mititel. Mizeria părea utilă, numai că nu am primit prea bine informația, din motive lesne de înțeles. Nenorocitul era atât de vesel încât dădea senzația că ne cobește și că se bucura anticipat de răul nostru, simultan.

Ce-i mult, e prea mult...

Am frânat brusc și ne-am astupat urechile ca să nu ne sângereze timpanele, de la care, deja, nu mai aveam pretenții. Nu ne simțeam prea bine. Sub asaltul nemilos al waților, creierele erau gata să ni se lichefiez.

Pe de altă parte, reclama la produsele Gampacci nu te lăsa neterminat. Nu! Spunea ceva interesant despre un final cu artificii și îmbunătățirea vieții sexuale, pe cale de consecință. Pentru dobitocii cărora nu le pica fisa, o voce chirăită de operă arăta printr-o vocaliză

derutantă cam ce simte o păsărică respectabilă când sunt serioși și consumă mizeriile acestea înainte de mesele principale.

Nu sunt un specimen ușor de impresionat în materie de vrăjeli reclamagistice, dar acutele cântăcioasei m-au pus serios pe gânduri, de mi-am zis că trebuie să-mi iau și eu vreun kil de Gampacci de-astea. Nu știi când ai nevoie și-n lipsă de altceva comestibil pot ține de foame.

Cât timp ne-am îndesat în urechi toată hârtia igienică șutită de te miri unde, a urmat ceva vesel și mișcat, cu multe trompete, despre pateul de gâscă nordic, care ar fi fost (din motive ce-mi scapă) cu mult mai gustos decât celelalte, care prin comparație erau doar infecții toxice de negustat.

Ne-am urcat din nou pe motoare și Maniacul s-a pus în paralel cu mine.

— Coane, vreau să avem o discuție sinceră ca între bărbați, mi-a urlat el.

Discuție... bărbați, am distins eu. Am dat din cap și mi-am încleștat o mână pe pistol, în ideea că omul vrea să mă împuște.

— Înainte de a intra în furtună, m-am uitat în spate, mi-a bâiguit el.

Furtuna, am reușit să înțeleg. Am slăbit strânsoarea armei, gândindu-mă că băiatul meu e meteosensibil și simte nevoia să se descarce, nicidecum să ia viața din mine.

— Nu am mai văzut nicio urmă din orășelul unde e fii-ta. Ori a dispărut, ori n-a existat niciodată și atunci tu n-ai nici copil, nici gagică și tot ce-am trăit acolo a fost doar o făcătură, un miraj creat special pentru noi.

Orășel... pentru noi. Atât am înțeles și i-am urlat înapoi:

— Așa cred și eu! E o așezare pe-aici pe aproape.

— Bine c-am vorbit. Poate că am halucinat, mi se mai întâmplă. Oricum, trebuia să-ți spun, că nu vreau să îți ascund nimic. Îmi simțeam sufletul încărcat că nu ți-am povestit, și nu pot să stau așa, a mai bâiguit omul, apoi a mărit viteza, îndepărtându-se.

Sunetul ce ne terminase ar fi enervat pe oricine, eu însă m-am bucurat.

Cineva își dăduse seama (cum o făcusem și eu cândva) că zeul putea fi ținut la distanță prin intermediul sunețelor de o anumită frecvență, apoi construisese un baraj fonic menit să protejeze o comunitate. Speram să fi reușit și să ne accepte și pe noi oamenii aștia fără griji.

— Pe aici sunt gagii șmecheri sub freză, i-am urlat Bizonului, care a râs ca roua la soare, semn că nu mai auzea sau nu înțelegea nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui.

Un drum pornea printre două boxe spre ocean. Am făcut un semn spre ai mei, care intenționau să continue pe șoseaua paralelă cu boxele, care ne-ar fi îndepărtat de presupusa comunitate.

— S-o luăm repede pe-aici, simt că vom găsi oameni.

Împăratul nudiștilor

Mă simt de parcă n-aș avea nimic de ascuns.

Nici n-ai, Bizonule! Așa, neîmbrăcat, ai totul la vedere...

Până să vedem gloata, ne-au apărut în față câțiva tuciurii, de sămânță. Se mișcau nesiguri, părând zombi rătăciți pe carosabil. La început am crezut că sunt drogați. Nu era așa. Aveau creierii topiți de soare și de volumul reclamelor. I-am ocolit larg, ca să nu mai pățim rușinea de a cădea în vreo ambuscadă. Am făcut bine, căci n-au apărut evenimente semnificative.

Într-un târziu, am ajuns pe plajă.

Un miros vesel de urină ne-a desfundat pe loc nărilor, spre dezolarea găștii. A fost doar o boare, înlocuită imediat de un damf persistent de rahat uscat de soare, caracteristic aglomerărilor de derbedei căcăcioși în aer liber.

Ne-am îngreșat până în vârful urechilor. Și noi miroseam mai bine.

Am grăbit pasul.

Un oraș născut din corturi și prosoape zdrențuite se-ntindea fără pic de majestate în fața noastră. Nu o

comunitate de vreo sută de speriați. Erau peste zece mii de suflete în cloaca de acolo, trei sferturi femei, dar nicio haină, de-ai fi zis că portul lor era aspru pedepsit. Lumea a întors capul spre noi și, nu știu de ce, a pornit un vuiet, apoi cetățenii au început să ȝopăie și să aclame frenetic: Îm-pă-ra-tul, îm-pă-ra-tul.

Radiau de fericire și se uitau cu ochi sclipitori spre mine.

M-am uitat și eu spre mine, m-am speriat și m-am întors, cu speranța că e cineva în spatele meu. Nu era nimeni. Mulțimea se strânsese ca la urs. După ce m-am convins că eu și nimeni altul eram adresantul, am dezvoltat rapid o paranoia de contact.

I-am înjurat de familii, apoi mi-am scos pistolul, că sunt cu nervii și n-am pastile. Aveam de gând să lupt până-n pânzele albe pentru viața mea.

— Fără scandări insultătoare, vă rog, am cerut cu voce slabă, amenințându-i cu arma, fără să realizez că rugămintea mea fusese acoperită de prostimea dezlănțuită.

— Îm-pă-ra-tul, îm-pă-ra-tul.

I-am urât. Ce voiau să-mi facă?

— Am pus-o! E noaptea minții. Resping această acuzație și protestez. Eu nu sunt ăla! am răcnit din răsputeri, apoi am înșiruit o mulțime de vorbe murdare care ar fi trebuit să-i descurajeze.

— Îm-pă-ra-tul, îm-pă-ra-tul, mi-a răspuns lumea, nepăsătoare la porcăiala mea.

Trei scârbe au suflat în pumni, imitând penibil niște goarne, apoi aceiași inculpați au lălăit fals un imn cu ștaif imperial furat după *Fat bottomed girl* al lui Queen. Păcat! Îmi plăcea piesa... Alții strigau la unison că părintele națiunii s-a întors și alte baliverne atât de entuziaste că-mi venea să borăsc.

— Care părinte? Ce națiune? i-am întrebat cu voce pițigăiată pe Arhangheli.

În fața unei asemenea manifestări grandioase de simpatie, Bizonul, simțitor, a început să plângă hăhăit, suflându-și un milion de muci gălbui în nisipul fierbinte, unde s-au prăjit cu sfârâială.

Un sentiment rău m-a cuprins illogic. M-am simțit ca cea mai boccie fată din curtea școlii, dacă ar fi aleasă Miss. Am mârâit indispus către ai mei, care în loc să mă apere, făcând un cerc impenetrabil în jurul meu, începușeră să măcăne rânjitori miștouri fine, de șantier:

— Să nu v-aud! Doar asta n-ajunsesem, taicilor. Cât am decăzut...

— Blestemul unei karme bune. Oricum ai da-o, pici în sus, râse Chiorul.

— Păzește-te! În ritmul ăsta în două-trei luni vei fi zeu, mi-a prorocit Kitty.

— Mi-e și frică... am admis.

— De un'te știi bronzatii, bro? Care e faza? Ai mai dat cu pasul pe-aici, în lipsa noastră? m-a interogat suspicios Maniacul, preocupat de ideea că pusesem în taină la cale toată debandada.

— Ești neboon? Cum pana mea puteam să ajung, c-am stat lipiți unii de alții? Pe șest, în timp ce dormeați? am ripostat un pic jignit.

— Îl confundă zarzavagiii ăștia, zic! îmi luă partea Buttface.

— E și convingerea mea. Jur că n-am nicio vină. Semăn cu lumea. Există doar un singur lucru pe care-l urăsc mai mult decât pe un împărat, iar acela este un împărat cu mecla mea. Am șușotit alarmat: Hai s-o ștergem cât se poate! Rapid și fără să privim înapoi.

— Cu atâtea femei în curul gol? Relaxează-te coane, poți avea lumea la picioare cu slujba asta, mă tentă cu voce fals-catifelată Maniacul.

— Mă bagi la înaintare! Resping categoric propunerea ta, boschetarule! m-am încontrat eu.

— Nu-ți cerem un rinichi. Fă frumos și lasă-ne și pe noi să ne tragem sufletul, omule. Ne-am săturat să luăm maimuța la palme. E o șansă unică să ne facem de cap, încercă să mă convingă Chiorul.

Partida era pierdută. Am citit-o în privirile lor.

— Și-atunci cum să-i fabric pe dezbrăcați că eu sunt el?

— Minte-i, fă fițe, împarte porunci grețose, pedepsește nemotivat.

— Crezi că pot?

— Ești născut pentru ca să domnești, mămică. Și-ar mai fi: enervează-i pe toți și, ca să fii galactic, dă din

buci elegant, cu o mânuță în sus... ca un borfet mare pe-un dig mic, cu alte cuvinte domnește, mă consilie cu un aer senioral de cunoscător Bizonul. Avem așteptări mărețe de la tine, pui mic.

— Știu că-mi vreți binele, dar povața cu datul din buci mă transformă într-un bufon gay, nu că aș avea ceva cu voi, dragilor. Pentru restul recomandărilor, v-o spun cu optimism: afacerea mă depășește și o să mă fac de cacao! Poate c-ați uitat că am probleme măricele cu administrarea furiei. Dacă într-o dimineață mă scol constipat și împușc patru nudiști doar ca să mă binedispun? Vi se pare cunoscut? Par eu genul ăsta de om?

— Ești genul ăsta, jur! mi-a tras-o răutăcios Buttface.

— Mă cunoașteți bine, felicitări! Nu într-un totu, așa că vreau să vă împărtășesc un lucru intim pe care îl spun doar gagicilor mele, atunci când ne despărțim decent. Când n-am nimic de pierdut sunt un cetățean onest. Ce vă uitați câș? M-am deschis în fața voastră și nu la prohab. Am continuat frustrat: Merit și eu puțină admirație...

— Depinde, zic. Și eu sunt băiat bun atunci când nu împușc nimic. Mizerabilii din sistemul judiciar susțin c-aș fi criminal în serie, pentru puținele momente în care mi se pune pata pe creier. Pe cine să mai crezi? Tot Chiorul a concluzionat cu înțelepciune: pentru cei din gașca Arhanghelilor cinstea e ca munții

Himalaya: se văd în zare, însă e imposibil să urci până la ei.

— Ținând-o pe linia sincerității, vreau să vă anunț că n-am văzut împărați nici în filme. Așa că orice spe-rați, renunțați, ștoarfelor. Pot să mă dau doar Chuck Norris, plus vreo doi hăndrălăi din filme porno, că-rora le știu mișcările pe de rost. Altceva n-are cum să-mi iasă, am scăpat eu.

— Boss, să n-am parte că meseria de împărăcios e unu la unu ca zugrăvitul: se-nvață din mers, pe mă-sură ce dai cu bidineaua, mă încurajă și Buttface.

— Dacă mă ucid supușii, nu mai vorbesc cu tine niciodată!

— N-o să se întâmple. Hai, screme-te! Ești dibaci pe fentat lumea. O să te descurci, o simt în rinichi. N-ai cum să fii mai bleg decât alți fraieri cu coroane. Gân-dește-te că mă-ta ar fi mândră de tine!

— Puțin îmi pasă de ea. Nici n-o cunosc, am mârâit indispus.

Am oftat, am cedat, apoi i-am arhivat pe profitorii ăștia. În chintesența mea, mi-era clar. Tot de la Zeul de Praf mi se trăgea.

— Nu te mai lăsăm să pleci, înălțate împărat. Hare-mul ți-a dus dorul, iar doamnele au devenit în lipsa ta impenetrabile.

— Cinste lor, am îngăimat vopsit cu respect. Le stau la dispoziție cu tot tacâmul. Am comentat finuț cu ai

mei: O să fie mult de lucru cu mândrețea mea de harem.

— Iete al dreacu desfrânat, mă ocări Maniacul printre dinți, ros de invidie.

Am fost ridicat, dezechipat și dus pe brațe până la statuia mea, ce domina un pâlc de corcoduși roșii. Ai mei au pățit același lucru și s-au integrat imediat în peisaj, doar Kitty n-a vrut neam să-și dea jos textila, preferând un costum de baie scâlciat.

Despre statuie, ce să zic?...

Avea capul răhățit de porumbei. Mi-am jurat să-i imit într-o noapte fără lună. Privea aiurea spre ocean. Ce făcătură! Am urât întotdeauna cu intensitate apa de orice fel. Pe soclu scria cu litere de-o șchioapă, ca să vadă orice prostan alfabetizat: Little Boss, întâiul, ca și cum era clar că o să întemeiez o dinastie de suverani pitici și căcăcioși. Buttface a dat roată în jurul ei, admirând-o cu mici interjecții de mirare.

— Ai vrea tu să arăți așa, Little Boss, mi-a susurat el impresionat.

— Eu zic că-mi seamănă perfect, să crăp de nu.

— Ești gușat ca un pelican, pe când ăsta... a remarcat același Buttface cu o urmă de îndoială.

— Amănunte! i-am tăiat-o.

E drept, statuia mă flata o țâșârică, îmi făcuseră ditamai mătărânga, iar eu nu sunt tocmai imun la o pupăciune în fund prestată cu buzoaie moi și senzuale,

așa cum o făcea meșteșugarul care cârpișea opera aia de artă.

— Susțin, s-a băgat Maniacul. Seamănă perfect cu tine, cu Cher și cu Beethoven, pe când îl lăsaseră urechile. Vorbeam de neamț, nu de câinele din filmul cu același nume.

— Sunteți ofticoși, dar-ar bengă în voi de melteni, m-am ambalat eu, nedreptățit. Frizura nu contează, bărbia face toți banii.

— Face, numai că tu n-ai bărbie, opină răutăcios Chiorul.

— Mai degrabă semeni cu calul, puiule, râse și Bizonul.

N-am râs, fiindcă nu mi se părea nostim deloc. Avea dreptate scârboșenia.

Chiar aduceam cu mârtoaga la frunte și la privirea piezișă pe care o aruncam atunci când ceva nu-mi convenea. Rămânea totuși un mister:

— De ce m-or fi făcut călare? m-am frământat eu.

— Ca să fii mai înalt, atotputernice, și să supraveghezi plaja, mă înțepă amical Kitty.

Despre viața celuiilalt n-a trebuit să mă interesez. Nudiștii ne-au povestit o noapte întreagă tot ce știau despre celălalt mine, după ce m-am dat amnezic. Așa zisul eu apăruse pe vremea când ne lăsam vânați de un grup de mercenari pe lângă o hidrocentrală. Spunea că se despărțise de tovarășii lui, Arhanghelii Haosului, ca să se caute.

Hmmm, asta făcusem și eu...

— Tu ești Chiorul, tu Maniacul, tu Bizonul, ne-a numit un copilandru, privindu-ne admirativ. Maniacul spune ce gândește mai ales când nu gândește, Bizonul spune ce nu gândește mai ales când gândește, iar Chiorul nu spune ce gândește atunci când gândește. Asta ne spuneai împărate despre ei, bătașii cu suflete de aur.

Pfffff, concurentul le avea cu vorbele, iar eu am rămas fără cuvinte.

— E de bine? întrebă Bizonul ușor nedumerit.

— Suntem un soi de eroi pe aici, ca cei șapte pitici, să-mi moară mama sub un afro-american de nu. Dacă n-o fi dat colțul deja. O plească atât de tare nu mi s-a oferit niciodată, a zis Maniacul plângând cu lacrimi suvoaie, ca un copil micuț în fața unei mâncări mucilaginoase de bame.

— La mine a nimerit-o, la țanc. Și la voi, derbedeilor. Vedea prin voi cum vede peștele prin apă, gen. Ce mai spunea? întrebă Chiorul fermecat de vorbele predecesorului.

— Vorbeai mereu de toți, ne-a mărturisit copilul. Deveniai nostalgic și ne povesteai. Din spusele tale am ajuns să vă cunoaștem și să vă iubim. Lipsește Butch, iar pe-a bătrână n-o știm. Sunteți niște eroi, ca cei din vechime și-ați făcut mult bine lumii.

— Era la fel de mincinos ca tine tăntălăul ăla, îmi șopti Buttface, mișcat.

Destăinuirea lui chiar m-a rănit.

— Nimeni nu e mai mincinos ca mine, l-am contrazis, vorbind apăsător. M-am uitat cu ură la ai mei. Ați înnebunit cu toții, găozarilor. V-ați pune capră în fața lui.

— E o întrebare capcană? Nu? În caz că e un sfat, acum că ai zis de o capră cinstită, nu aș refuza... a consimțit Buttface.

Cică trecuse pe lângă un circ, dar nu oprise (eu fuseseam mai fraier și fuseseam gata-gata să termin împăiat), apoi o ținuse langa până aici, la nudiști. La început fusese doar o piticanie dezbrăcată, pierdută în mulțime, apoi spiritul lui de organizare îl propulsase ca lider incontestabil al comunității.

Evitând zmardoiala, împușcăturile de supuși (nici măcar în picior ca să-și argumenteze un punct de vedere), și alcoolul, ex-ul se impusese în fața norodului dezabiat prin calități care mie îmi lipseau din panoplie.

Am oftat din rărunchi. Diferența între ăla și mine era la fel de mare ca și cea între regnul animal și cel vegetal. Puteam ajunge eu ca el, dar... alesesem ca de obicei calea cea mai proastă. Ghină clară! Rea zi! Până azi credeam că sunt cea mai bună variantă a mea, chiar dacă simțeam că sunt parțial defect, și când colo... țeapă nene! Altfel spus, cel vechi îmi fusese de departe superior și se mântuise devenind un maimuțoi cumsecade.

Poate că vă întrebați: Mă rodea invidia?

Pe mine? Vai, nu!

Doar că mi-ar fi plăcut enorm să-l cunosc pe agarici, să-i recunosc umil superioritatea și să-lucid, cu milioane de bobârnace în nări, mama lui de pitic pervers. Îl uram din adâncul sufletului meu mic și negru, de ratat. Nu numai că își exorcizase demonii, le acaparase mizerabilul pe toate cele bune. Păi e corect? De ce el și nu eu? Am fost ghinos și tot între borfașii mei am ajuns. Partea cea mai nașpa e c-am rămas rău ca o jumară acră.

Am revenit (nervos) la poveste.

Mărirea nu i s-a urcat la cap. A devenit un conducător înțelept, generos și bun, așa că după un timp mulțimea ca să-și manifeste admirația, l-a uns ca suveran. Titlul, dat la început în glumă, a fost luat în câteva luni în serios, iar piticul a devenit un bun național.

— Vom modela lumea după asemănarea ta, i-au propus supușii, libidinos.

— Ar arăta groaznic, ca un hemoroid prins în ușă, ne-a liniștit el (m-au apucat toți dracii. Eu acceptam, n-aș fi făcut fasoane de primadonă borțoasă). S-o facem bună, s-o facem dreaptă. Atât și ar fi suficient.

Într-o bună zi, pe nepusă masă, spre disperarea tuturor, acesta a dispărut fără să-i anunțe, fără să-și ia la revedere. Oamenii spun că de câteva zile, corpul îi căpătase o strălucire aparte și că devenise oareșcum transparent.

Un tip mi-a rânjit radios, cu satisfacția care te-ncearcă atunci când îți regăsești în buzunar cutia cu prezervative pierdută.

— Acum, că te-ai întors, ni s-a întors și norocul.

— Cum să vă protejez?

— Cum ai făcut-o întotdeauna. Tu ai inventat sistemul. Suntem binecuvântați. Zeul de Praf nu poate pătrunde aici.

— Aha, muzica reclamelor...

— Nu poate trece de ele, iar noi le redăm în buclă.

— Hai să te ducem la acasă.

— Un'să fie?

— Cum unde? Pe plajă. N-ai cum să-l ratezi. E singura construcție impunătoare din zonă.

— Și băieții?

— O să parcheze pe unde apucă. Sunt multe puștoaice primitoare care o să-i invite în corturile lor. Palatul deservește doar împăratul.

Kitty a hotărât să rămână să păzească armele, care erau interzise pe plajă, și motoarele. Doar mie mi s-a permis să-mi iau pistolul. Mi s-a părut firesc. Doar eram barosanul barosanilor...

Palatul rahaților

Această descriere vă poate afecta emoțional!

Pentru protecția voastră, vă recomandăm insistent

Să citiți capitolul cu ochii închiși...

Fetele din harem, dragile de ele, pe care nu le voi descrie individual în această carte, ca să nu afectez cu micile mele cuvinte sexul feminin, nu ne-au însoțit pe drum spre dormitoarele regale, motiv de bucurie pentru mine.

Îmi rămânea timp să evaluez situația.

Atenție! Accesul mai departe e permis doar împăraților și muierilor lor, ne-a atenționat un text livrat pe un carton afumat. Pluralul ăsta mă încurca. Oare câți împărați om fi? Un al doilea text pe o tablă ruginită venea cu precizări: nu te apropia de palat că-ți rup genunchii! și insista: Puțin respect pentru măgar!

Mi-au sărit capacele.

— Nenorociții care au mângălit alertele mă fac măgar! m-am revoltat eu către cei care mă conduceau.

— Nu, majestate, îl fac măgar pe măgarul imperial, de care sunteți foarte atașat. O cheamă Beatrix și este

o domnișoară care vă adoră. Doarme numai cu dumneavoastră și a suferit foarte mult că ați lipsit.

— Al dracu de pitic pervers, l-am înjurat printre dinți pe antecesorul meu. Bine că n-ai dormit cu un piton, altfel mă trezeam pe jumătate duminică.

Când am auzit cuvântul magic *palat*, m-am muiat tot. Am văzut cu ochii minții invidia gloatei când priveau clădirea ce-nțepa cerul prin înălțime, ce îi făcea geloși pe zei prin grandoare, ce făcea soarele să pară întunecat prin strălucire. Mă vedeam și pe mine fâțându-mă plin de importanță printre candelabre aurite, servitori cât de cât îmbrăcați, cristaluri, argintărie, covoare de Buhara, un tron de aur, hârtie igienică, porțelanuri fine, ogari și potoale grețose. Cu mintea la toate minunățiile, mi-am spus că poate escrocheria în care mă dădeam drept piticul dispărut merită, dar bunuțul m-a pedepsit.

Am luat plasă!

Priveam contemplativ la câțiva norișori albi ce se fugăreau în înaltul cerului, ca niște cățeluși dornici de joacă, când l-am distins profilându-se în fața mea. Mi-am frecat insistent ochii cu podul palmei, apoi mi-am dat cu forță două labe ca să mă trezesc, în cazul în care dormeam pe picioare. Nu era cazul, eram în lumea reală și nu era ok.

Am crezut că mor cu zile. Cuvântul *palat* atribuit coșmeliei nu putea fi decât o culme a ironiei.

WC-ul plajei, igrasios, mucegăit și aproape nemo-dificat urma să-mi devină sediu permanent, pe post de reședință imperială. Am fost introdus în incintă cu solemnitate, pentru turul de onoare, asistat de ghid. Aco-perișul avea în țigla prost pusă găuri respectabile, prin care pescărușii își băgau capul curioși, în căutare de putreziciuni comestibile. Din tot ce visasem pe drum aveam doar tronuri, materializate în vreo douăsprezece căcăstori cu colac mânjite-n parte cu rahat pietrificat și un număr egal de pișoare prăfuite, iar pe post de ogari m-am ales cu câțiva șobolani cam tot atât de mari și de credincioși.

Clădirea dispunea per total de trei camere generoase, potrivite rangului meu.

Prima încăpere, cea de audiențe, era mai sumbră, vopsită fiind cu loțiuni de protecție solară. Avea o notă imperială aparte, dată de un șir de chiuvete ruginite fără apă curentă și consolidată de o masă șchioapă, întărită cu o creangă și învelită finess cu o mușama plesnită. Ghidul, un om de mare cultură, mi-a explicat că din acest loc beneficiarii se străduiau să achiziționeze o pătrătică de hârtie, în cazul în care n-aveau timp să stea să se usuce. A doua, secția pentru bărbați a closetului, după cum o recomanda o plăcuță prinsă într-un cui, putea fi catalogată drept cameră de zi. Fiind încăpătoare, aici îmi culcam haremul. În fine, ultima încăpere, mai micuță, dar de o cochetărie jengoasă, era

dormitorul meu și avea vedere plus acces la mare, pe geamurile sparte.

O să mă căinați și să-mi ziceți:

— *Offff, ăsta e norocul tău... Faci ce faci și tot în budă ajungi.*

Ei și? A fost dubios doar la început, apoi m-am obișnuit.

Pe acoperișul clădirii era amplasat un prosop brodat cu tigăi de diverse culori actualmente șterse.

— Ce semnificație are zdreanța? am vrut să aflu.

— Niciuna! Am vrut să fâlfâie ceva, mi-a explicat prompt ghidul.

La câțiva pași de casă am descoperit un lucru care m-a uimit. O piramidă pitică din nisip, asemănătoare mai degrabă celor egiptene decât celor mayașe, garnisită cu cochilii de melci și cu pietre din mare, părea pregătită să-și primească faraonul, dacă era de mărirea unei oi rahitice.

— Cine a construit nenorocirea asta? am întrebat precaut.

— Femeile din haremul imperial. N-au vrut să lase pe nimeni să le ajute.

— La ce servește?

— La ce servește orice piramidă. Mormânt.

— Pentru cine?

— Cum adică? Pentru tine, majestate, că ești muritor, mi-au adus la cunoștință, privindu-mă cu iubire cei ce mă conduseseră până aici.

— Mda, v-ați gândit la toate, nimic de zis. Ar mai fi mici probleme tehnice... Nu mi-ați luat bine măsurile. Una mai încăpătoare nu puteați să faceți? O să-mi iasă picioarele, că sunt în creștere...

— Le scurtăm, nu-i problemă.

Nu glumea, așa că am răs nervos.

— Atunci ce fac, mă întorc la palat sau, ca să nu mai pierdem timpul, mă montați direct în piramidă?

Cedând psihic, mi-am cerut scuze de la ai mei, m-am retras strategic ca să-mi bag mințile-n cap meditând asupra sfârșitului meu prevăzut și pregătit cumva de popor.

— Cafea-cafea-cafea și pânze de bomfaier! am auzit o voce răgușită în apropiere. M-am întrebat cum de are tupeul să nu respecte avertismentele de pe tăblițe. Nu mi-am ieșit din țâțâni, din contră, mi-a fost drag. Îmi plăceau micii comercianți ambulanți care băteau plaja în lung și-n lat ca să vândă nimicuri. Tipul, un nudist sașiu și pipernicit, dar posesor al unui nas monumental, a crăpat un pic ușa.

— Frate, ce e cu tine? N-ai văzut tăblițele?

— Cum, nu... Sunt foarte reușite, da'nu știu să citesc, m-a lămurit el senin. Păcat! Doctor de păsărici mă făceam, zău! Apoi și-a adus aminte de ce a venit. Meștere, vrei o cafea? m-a întrebat serviabil marțafoiul.

— Da, amice! m-am bucurat eu, puțin surprins de faptul că mi se adresa ca unui instalator.

— Și eu aș vrea, da' de unde? Folosesc textul doar ca să atrag atenția la fraieri, a oftat nudistul cu năduf.

— Și merge?

— Tu nu vezi că da? Majoritatea îmi cer pânze de bomfaier, când eu n-am decât pește găsit pe plajă, apoi mi-a pasat gratis o sticlă boțită din plastic, plină cu apă tulbure și cu nisip pe fund, și-un pește fript prea mult, cu miros dezbiator de cauciuc. Am privit prin sticlă, gândindu-mă cu jind că m-aș fi mufat urgent și repetat la o sticlă de bere, fie ea și fiartă. Dar lichidul din sticlă a părut că se uită la rândul său la mine. Ce să faci cu pișoarca asta? M-am reorientat strategic către pescălău.

— E bun?

Marțafoiul a dat din umeri, nepăsător:

— Cine dracu îi gustă? Toți sunt la fel, doar scoicile sunt altceva pe aici.

— Cum sunt scoicile?

— Exact ca peștii, dacă ar fi din carton, m-a lămurit el.

— Aha!

I-am mulțumit sincer că n-a aruncat peștele ci l-a păstrat pentru mine, apoi ne-am bătut amical pe spate și dus a fost spre zărilor albastre. Mânat de foame și de curiozitate, am ieșit în recunoaștere.

Prima dată am îngropat peștele, fiindcă așa se cuvenea. Îl luasem cu două bețe, ferindu-mă să-l ating, de teamă că turbez, gen.

O grădină imperială cu mărar era lipită de o aripă a casei, iar pe marginea unei ferestre un pantof obosit stătea răbdător în așteptarea perechii pierdute. M-am bucurat când am descoperit pe latura opusă un coteț cu trei curci ce păreau abuzate sexual. Lângă cotețul pomenit, o turbină eoliană de mici dimensiuni ne furniza curentul pentru boxele care ne asigurau securitatea.

În zare se vedeau pe luciul mării cinci ambarcațiuni cu pânze care pescuiau pentru comunitate. Peștele era singura noastră sursă de hrană, iar apa era bogată în bancuri numai bune de rărit în zona aceea.

Sexy motherfucker

Nimeni nu-i ca fetele mele, spunea fiecare dintre Arhanghelii ce aveau bucurii la sexul menționat. Dar numai la mine avea să se verifice până la sfârșit. Din păcate...

Cine a văzut vreodată vreun împărat în fundul gol și în șlapi asortați (un căcăniu mai palid) fugind brambura printre supuși? Nimeni? Atunci luați seama la mine. Eram pe lângă statuia mea, prin preajma locului unde campase Kitty. Otto m-a simțit imediat și a scos sunetul acela cu care mă botezase în limba câinească.

— Hey Kitty, știi că ești cea mai sexy babetă de pe plajă? am găfâit admirativ, ignorând voit pielea ce-i atârna fleșcăită pe corp, ca o haină cu două numere mai largă, gâtul ridat și țurloaiele scheletice, vârstate de pete maronii specifice unei etăți matusalemice.

— Cum așa, craiule? râse flatată femeia.

— Ești singura tipă îmbrăcată... Avea un costum de baie dintr-o bucată, mototolit, de o culoare incertă, ceva între gri petrol și albastru și cu ațe curgând din el, care-mi plăcea la nebunie.

— Ce ai cu nudistele?

— Fomeile fără țeale nu-mi spun nimic. N-au mister. Un guler de vulpe polară, un ciorăpel acolo ori măcar un chiloțel pus în cap sau așezat la locul lui, cu vedere la orice m-ar intriga, mi-ar stârni dorințe carnale, dar așa... o gagică goală pușcă care-și poartă sânii ca pe bretele și nu mai e conștientă de farmecul ei, ci se comportă androgen și asexuat, e putrefacția pasiunii.

— Voi, bărbații, sunteți greu de înțeles. Dacă suntem înțolite, ne vreți goale și dacă suntem goale, ne vreți în izmene, cu parpalac și broboadă în ton...

— Este dilema masculilor. Dar totul devine erotism pur când ne intersectăm cu doamne respectabile care poartă, din cochetărie, la costumul de baie și o pușcă șmecheră cu bandulieră...

— Eu o fac din motive obiective... păzesc armele. E ca la muzeu coala între boscheți. Primesc zilnic vizite ale curioșilor dornici să le poarte, să le împrumute și chiar să le încerce.

— Ce deranj... Cum scapi de ei?

— Îl pun pe Otto să le explice, dar și aici apar neînțelegeri. E una fixistă care vine de trei ori pe zi ca să-l vadă, de m-a făcut geloasă. N-am cum să scap de ea. Ba spune că l-a visat ginere, ba că e foarte îngrijorată că a auzit pe cineva tușind, ba că a găsit în apa oceanului niște melci gustoși pentru el.

— El cum reacționează?

— La început mârâia. Acum relația a evoluat, așa că atunci când o vede și-o sugere sau întoarce capul, prefăcându-se că-ți admiră statuia.

— Tu ce mai faci, că pe la coșmelia mea nu vii?

— Descuamez, cred că mă încercă o râie.

— Mișto! Ai ce face, și-o să scapi mai devreme sau mai târziu. În rest, cum merge treaba? am găfâit politicios.

— Merge pe dreacu!

— Cum așa? Te pot ajuta cu ceva? Îl știu pe ăla cu coroană, am dat-o pe glumă.

— Atunci zi-i să-mi confişte țâțele astea sau măcar câte un metru din fiecare.

— Dăți-le pe spate, împletește-le în patru ori ignoră pur și simplu situația. O să dau un decret să nu îndrăznească plăvanii să se agite sau să facă spume la gură când treci prin preajma lor. De-aia stai ascunsă în smârcuri când ai oceanul la doi pași?

— Și de-aia. Ar mai fi faptul că nu înghit nici aglomerările de piei goale și nici duhoarea de testicule încinse de nisip.

M-am simțit prost.

— Dacă știam, mă dădeam cu vreun spray, ai cu vântul meu. Trebuie oricum să mai ieși de aici, să vezi oamenii, să socializezi și tu. Pot să-ți prezint Haremul...

— Nu are niciun rost. Nu vreau să mă încarc cu fețe, nume, gesturi, sau sentimente ale viitorilor dispăruți. Spun asta fiindcă lumea și poporul tău se îndreaptă ineluctabil spre moarte.

— Bate-te peste gură! De unde ai tras concluzia asta?

— Din faptul că toate locurile prin care am trecut au fost inevitabil spulberate. Așa se va întâmpla și cu asta. E doar o problemă de timp, iar eu aștept răbdătoare să schimbăm iar peisajul.

— Mă îngrijorezi! Începi să vorbești ca Maniacul. Băieții sunt pe aici?

— Nu! Ce să caute? Acum sunt eroii vieții lor. În consecință au lucruri mai bune de făcut cu gagicile ce stau lipite de ei ca lipitorile. În caz că am uitat să-ți spun, copiii sunt foarte prețuiți pe plaje, așa că lucrează doar cu programare.

— Nu te vizitează?

— Mai vin pe la mine ca să mai schimbăm o vorbă de duh și ceva scheme din Kama Sutra adaptată pentru motocicliști (cum o fi aia?). Sunt elevi foarte sânguincioși, unii mi-au cerut chiar să le arăt fizic anumite dubioșenii.

— Nu-și văd capul...

— Pe-asta ai simțit-o! Chiorul m-a întrebat deunăzi dacă cred că el poate să-și întemeieze o familie. Vrea să se însoare cu vreo opt domnișoare deodată, cu care

ar avea afinități. Le-a definit ca fiind ciocănitoare, apoi mi-a spus că le place, c-ar avea o tracțiune bună față-spate, iar ele îl adoră.

— Și?

— I-am explicat că e entuziasmul caracteristic începutului vieții de adult. Acum, că a spart gheața, l-am sfătuit să mai copilărească, să experimenteze.

— Maniacul cum se comportă?

— Suspect! M-a întrebat dacă n-am văzut o gagică bunoacă cu o față de găină, de care se atașase și a rugat-o să-l aștepte într-un loc. Problema era că uitase locul și-i era teamă ca nu cumva găina să moară insolată așteptându-l de pomană pe cine știe unde.

— Bravo lui. A devenit responsabil.

— Nici ceilalți nu sunt imuni la frumusețe. Vestea rea e că Buttface și Bizonul au hotărât ca după o lungă suferință să pună capăt relației pe motiv de plictis și incompatibilitate intelectuală.

— Ce dramă! Cine să mai înțeleagă? Se iubeau maxim...

— E istorie antică. Bizonul își zice Gina, s-a epilat inghinal, și-a tras extensii, s-a șuvițat și-și face veacul cu niște transexuali habotnici, care jură că Dumnezeu le-a apărut din rugina unui lighean de tablă inoxidabilă, că le vorbește Marțea și Vinerea, între 18 și 19 și că-i înjură de neamuri. Buttface locuiește în celălalt capăt al plajei și e prins într-o orgie continuă cu un

grup de gay serioși, ce-și zic Scufițele Roșii. De ăștia am înțeles că muncesc din răspuțeri să facă cercul perfect, pe principiul tradițional: iau și dau.

— S-au dus cu capul...

— Nu le e ușor. Încearcă să facă față unui asemenea succes fulminant, numai că nu au ținere de minte și au cam început să le confunde. Vestea bună ar fi că nu este nimeni deranjat prea tare de micul neajuns.

— E vreo rapandulă din harem pe aici? m-am interesat după ce m-am uitat precaut în jur, de-mi făcea capul ca un girofar.

— Nu le cunosc. Sunt pitice?

— Doamne feri! Ai uitat că urăsc din rărunchi piticii? Pe ale mele n-ai cum să le ratezi. Au numele meu tatuat pe buci.

— Le-ai însemnat?

— Nu! Ele singure au avut inițiativa. Au zis că sunt mai respectate așa printre corturi.

— Ce țoape! Eu m-am lăsat tatuată numai cu un pistol la tâmplă. Da' ce-ai cu ele? Le porți de grijă sau ai chef de acțiune, marinare? mă interogă Kitty, făcându-mi vulgar cu ochiul.

— Azi am ziua încărcată cu alte obligații.

— Să stai ca un cremwurst în bătaia soarelui? nu m-a slăbit ea.

— Nu vrei să știi! Mi-ar plăcea să lăncezesc, dar au apărut chestii stringente în care e implicat până-n gât

poporul, am răspuns rezervat. Șapte dobitoci au mâncat în necunoștință de cauză, salată de meduze ca să-și facă pofta. S-au albăstrit și s-au umflat ca niște baloane.

— Au murit?

— Nu! Se plimbă umflați pe plajă și sperie lumea.

— Săracii, așteaptă să-i împuște cineva milostiv. Ai pistol. Nu te bagi?

— Nu! Le-aș înșela celorlalți așteptările. Ai uitat? Sunt împărat, nu șerif.

— N-ai părut că ești prea devotat dezbrăcaților. Minți și pari speriat de bombe, mă simți babornița care avea un radar în fund pentru trăznăi de genul ăsta. Chiar așa ai ajuns?

— Da, da, absolut da! Sunt traumatizat. Am vrut să fiu galant cu Haremul, m-am scremut. Acum nu mai pot! Sexul din obligație e mai greu de suportat decât o tortură cinstită. Cred că fac o cădere de calcio. Uite, tremur tot. Dar ele nu se lasă. Și-au transformat organele genitale în arme cu care mă amenință permanent. Mă feresc de damele alea tatuate cât pot. E greu tare, fiindcă s-au organizat în echipe și mătură plaja.

— Ce vor de la tine?

— Suspectez că nenorocitele și-au pus în cap să mă omoare.

— N-ai vrut tu să te sacrifici pe altarul iubirii, târându-te după nurii unei femei până la Tijuana, prin lumea muribundă a USA? Acum chiar ai ocazia...

— Pe Jane chiar o iubeam. Cu astea n-am nimic în comun, exceptând WC-ul pe care îl împărțim. Nu le mai suport! Mă sufocă încontinuu cu miorlăielile, mișcările lascive, mângâierile, zâmbetele amabile, privirile iubitoare, sau cu suspinele lor prelungi de amor neîmpărtășit. Parcă-mi fac în ciudă.

— E dragoste, nebunule mic... Bun venit în viața de familie.

— S-o crezi tu! Vreau să divorțez și să mă mut la mama.

— Fă-o!

— N-am cum, că n-o știu pe pramatia aia și cu nebunele din Harem nu sunt căsătorit. Mă vânează peste tot, nesătulele. Nu mă pot nici măcar ușura liniștit. Cum dispar câteva clipe, disperă, se urcă pe pereți. De ce dorința asta de control? Ceva e în neregulă cu ele.

— Le bănuiești de gânduri ascunse?

— Da, însă n-am niciun argument.

— Vrei să vin să le zvânt în bătaie? Le-am putea masca într-un accident...

— Da! Dar... ar râde toată lumea de mine.

— Și? De când ții tu la părerea gloatei?

— Exact din secunda în care m-ați obligat să devin împărat.

— Până descoperi ceva viabil tre' să faci față presiunii.

— E greu, jur. Acum nici zece minute era să pic ca un dobitoc într-o ambuscadă.

— Înfruntă-le!

Mi-am pitit lașitatea în dosul unui zâmbet melancolic.

— Ești foarte drăguță să spui asta! Nu mai am putere și nici sadomasochismul nu mă încântă ca pe vremuri.

S-a auzit un fâsâit printre arbuștii pitici de lângă corțul lui Kitty. Am tresărit panicat și m-am ascuns după ea.

— Tu nu ești deloc bine!

— Credeai că joc teatru? În cazul în care apar pe aici și întreabă de mine, spune-le că nu m-ai văzut de o săptămână, poate renunță. Mă simt foarte dezorientat. Să știi de la mine: Prea mult sex tâmpește.

— Eu știam de pâine...

Am mișcat din cap întristat. Rămăsesem fără vorbe. Ce să mai comentez? Dacă ai mei mă luau așa... Încovoiat de tristețe, m-am dus să mă pitesc în zona de rahați. Doar ei puteau să mă înțeleagă. Unde mai pui că acolo mirosul pestilențial mă păstra cât de cât în siguranță.

Lumea 9

Grea e viața de-mpărat!

Puneți mâna pe carte, să n-ajungeți ca mine!

Nu trebuia să dau decrete, ordine urgente, porunci executabile, nu trebuia să stau de vorbă cu dregătorii privind economia, armata sau viața socială, nu trebuia să semnez tratate sau să particip la conferințe și simpozioane esențiale pentru bunul mers al țării. Nimic din toate astea.

Eram un suveran de modă nouă, cu alte obligații asumate față de poporul lui decât cele clasice, bășite de altfel. Fișa postului ar fi trebuit să fie cât Biblia de mare și la fel de întortocheată. Aveam parte de atâta acțiune încât nu mă plictiseam nicio clipă.

Exceptând relația mea de-a v-ați ascunselea cu Harerul, eram fericit.

Într-o dimineață a venit o mega-babă la mine, plângând. Avea necazuri mari sărăcuța și m-a implorat s-o ajut.

Ce treabă ai tu cu o babă? Ai altele pe cap! mă vor bălăcări orgolioși anumiți indivizi care vor niște măreție în con-

juctura actuală. Vezi-ți de-ale tale, cu poporu', cu războaie, cu de-astea.

— *Te-am susținut până aici, am tremurat când ție ți-era frică, am suspinat când ai suferit și acum, că te-ai ajuns, tu joci în miză mică...*

Apoi veți concluziona dezamăgiți: Tot mocofan ai rămas! Ce să fac fraților? Să-i tratez cu spatele?

Și eu doream opulență, cadril și hârtie igienică la sul, dar n-a fost să fie...

Revenind la babă... A trebuit s-o ajut, doar eram și împăratul ei. A fost dificil, mi-a venit s-o împușc de vreo șase ori, dar am reușit. I-am scos bătătura. Am bătut cuba, apoi m-a pupat apăsând pe nas și s-a cărbănit șontăcând fericită, cu bătătura în mână tremurătoare, ca un trofeu.

Ceva mai bizar s-a întâmplat într-o noapte. Împreună cu Haremul am moșit o puștoaică pe care a apucat-o să nască în postapocalipsă. Travaliul a fost epuizant. Când minunăția numită naștere s-a produs, tânăra mamă, emoționată, a vrut să-și strângă la piept odorul. L-a văzut și a leșinat. Nici nouă nu ne-a picat prea bine să-l privim. Era doar o bucată de carne informă, fără cap, fără membre, fără oase, dar cu viață, căci a început să se zvârcolească fix ca o rămă pe asfalt.

Văzând pruncul, îmi pierdusem orice urmă de optimism. Ce se va alege de noi? Copiii noștri vor deveni o generație de râme? L-am luat ca să-l abandonez la marginea imperiului, pe unde boxele nu permiteau

zeului să treacă. Simțind că nu e dorit și că va fi abandonat, monstrul nou-născut s-a contorsionat până-n ultima clipă, încercând să se lipească de mine, într-o tentativă disperată de a-și salva viața. Am rupt-o la fugă fără să mai am curajul să privesc în spate. Îi simt neliniștea și acum.

În fiecare zi, călare pe Beatrix, trebuia să cutreier alene plaja pentru ca lumea să mă vadă, să mă pupe și să se simtă în siguranță. Când mă vedeau, nudiștii începeau să mă aplaude și să mă ovaționeze. De te miri unde, rășăreau Arhangheli de-ai mei, mă întrebau dacă e totul în regulă și, după ce le confirmam asta, îmi făceau semne prietenoase, apoi dispăreau ca puștii care-și salută părinții și se întorc fericiți la joacă. M-aș fi dus și eu cu ei, ce m-aș mai fi dus... dar n-aveam cum.

Vânzoleala era impresionantă, iar eu trebuia să fac o figură demnă, adicătelea fără să scuipe cortari, să dau haotic cu picioarele sau să-mi pun măgărița pe ei. Din fericire nu trebuia să simulez entuziasmul și nici să fac show. Doar să merg. Nudiștii se simțeau onorați să mă vadă trecând printre ei și reacționau foarte călduros când mă întâlneau. Primeam drept omagiu scoici, alge, pietricele din mare, uneori chiar nisip. Acceptam cu o ușoară aplecare a tigvei și donatorul se retrăgea fericit. Nu trebuia să fac altceva decât să-i las să mă adore, nimic mai mult și mă făceam plăcut fără

niciun efort, ceea ce, drept să spun, chiar era o noutate pentru mine.

Ajunsesem să cred că oamenii mă iubeau pe mine, nu pe cel de dinainte reflectat în mine.

Luat cu viața și cu îndatoririle cotidiene, pe-ai mei nu-i mai strânsesem niciodată la un loc. Ne cam depărtasem. Nu era nicio tragedie, știam că pot conta pe ei în eventualitatea în care ar fi fost necesar. Cel mai des mă vizita rotweillerul Otto, care mă mirosea, mă îmbrățișa ridicându-se la înălțimea mea, apoi se pierdea printre tufe.

Când moartea bate la ușă

Domnule doctor, am un mare necaz!

Am un frate, cu care nu pot comunica.

E ca orice frate, doar că n-are corp, n-are minte și e din altă lume.

Cum? Vreți să mă internați? De ce? La el sunt problemele, nu la mine.

Eram pe tarlaua mea, la umbra palatului considerat, pe vechi, WC.

Deoarece conduceam lumea, mă rog, lumea plajei, mi-am permis să fac și eu un gest, așa că surghiunisem (cu drag) haremul, trimițând fetele la recoltat de scoici, ca să scap pentru vreo două-trei ore de cotcodăcitul lor continuu și să aibă și gura mea ce mânca. Stăteam cu cracii în sus pe niște gunoaie reciclate inteligent, așezate cu șustă într-un soi de fotoliu neînchipuit de urât. Beatrix stătea lungită lângă mine, cumițică, gri-julie să nu facă vreun zgomot ca să nu mă trezească.

Mă bucuram de larma plajei, de sunetul valurilor, de briza mării și de ziua plăcută de vară, citind când și când câteva rânduri din Biblia zidarului pentru

idioți. În caz că v-au luat gândurile și vă puneți întrebarea dacă eu, un individ trăitor într-o budă, predispus la lene și procrastinare dădusem cumva în patima de neiertat a cititului, răspunsul e simplu: Ei bine, nu! Explicația nu trebuie căutată în stele. În ciuda numelui ei nefericit cartea se dovedea extrem de instructivă și deopotrivă plictisitoare, trăsături care, îmbinate armonios, îmi induceau o stare minunată de somnolență.

Apoi am adormit trunchi. Îmi auzeam sforăitul din timp în timp, dar nu mă deranja, la fel cum nici firicețul de scuipat ce mi se prelingea din colțul gurii, scurgându-se fără grabă spre piept, nu era un motiv de panică demn de a mă trezi. Am simțit cum Beatrix pleacă finuț să pască una-alta. N-am clintit. Visam ceva complicat cu un platou măricel de scrumbii garnisit, culmea, cu lămâi ciopârțite pe margini, din care trebuia, ca un împărat cumsecade, să împart cu supușii, în vederea consumului. Visul a căpătat o tentă dramatică, atunci când, sfâșiat de durere, am hotărât eroic să halesc totul de unul singur. În vederea unei meditații profunde cu scrumbii în cioc, am cotit-o cu platoul spre pâlcul de corcoduși unde-mi era statuia. Lucrurile s-au complicat îngrozitor în clipa în care am început să fiu eminamente hăituit de toți nudiștii, care din motive neclare, îmi voiau peștii.

M-am smuls din letargie cu un gust de pește stricat.

Atunci l-am descoperit îngrozit pe intrus apropiindu-se în patru labe.

De unde apăruse? Ce căuta pe lângă reședința imperială la ora asta din zi? De ce se strecura ca un indian prin apropierea mea?

Răspunsul mi-a clipit în cap ca o reclamă de pe frontonul unui magazin. Abia în acel moment m-am trezit cu adevărat. Coșmarurile de când eram cel mai nemernic șef de bandă din New York, potrivit cărora urma să mierlesc asasinat, tocmai deveneau realitate.

El nu m-a simțit că făcusem ochi. Privea atent în pământ, preocupat să nu facă vreun zgomot care să mă trezească. I-am putut admira cuta dintre buci din mișcare. Apoi și-a ridicat capul spre mine și ne-am privit în ochi. Am rămas dezamăgit. Nu era vreun frumos, gen cocotă masculină. Când vine vorba de cine te omoară, e firesc să ai și tu niște pretenții. Avea o privire tulbure de nebun fanatizat și era înarmat cu un capac de conservă de porc cu fasole, ascuțit meticulos, cât să poată tăia gâtul unui om. Îl știam. Era chiar amărâțul acela sașiu care-mi adusese în prima zi scrumbia cu miros de cauciuc ars și mă luase cu meștere.

Am oftat sâcâit.

Pistolul era ascuns în cabina șase a căcăstoriei gagicilor, fix în rezervorul de apă. I-am trântit în cap cu sacul de gunoi umplut cu puf de pescăruș, pe care stăteam. Mi-a telefonat o otheadă dezaprobatore, de

parcă se pregătise pentru un buchețel de ghiocei. Nu mi-am cerut scuze că i-am înșelat așteptările (că ăsta e felul meu), ci i-am sărit în cârcă, i-am plasat doi pumni în țeastă și l-am călărit așa cum o făceam cu Beatrix. A icnit scurt de surpriză, apoi a încercat să se rostogolească, cu mine în cârcă cu tot. Nu i-a mers. S-a aruncat într-un placaj meseriaș, dar era prea chiaun ca să fie cu noroc.

N-am stat să-și revină.

Am rupt-o la goană într-o mare viteză prin răzoarele de mărar și m-am refugiat în palat ca să-mi iau pistolul. Cât s-a opintit cocalarul cu umerii prin ușă, măgărița l-a văzut și l-a atacat cu un răget cumplit, de fiară înjunghiată. Ciudat, dar arma nu era acolo. Am luat cabinele la rând, în timp ce zbieram la Beatrix să fugă. Cum era de așteptat, mi-am recuperat pistolul din ultima cabină posibilă, iar când agresorul a intrat, i-am înfipt câte un glonț în rotulă, ceea ce duce la un total de aproximativ două. În încercarea de a-și păstra echilibrul, Sașiul a făcut niște mișcări largi cu brațele, de-ai fi zis c-o ia înnot prin aer ca să zboare prin găurile acoperișului, apoi s-a prăbușit în sala chiuvetelor, umplându-mi de sânge pardoseala la care țineam mult.

Spre disperarea mea, afară am dat de biata Beatrix care zăcea într-o baltă de sânge, cu ochii holbați, limba scoasă și gâtul tăiat. Așa murim toți, unul câte unul, mi-am spus și mi-au dat lacrimile. Nobilul patrupe

se sacrificase ca să mă apere pe mine, așa că am hotărât să decretez o zi de doliu și să-i comand o statuie în mărime naturală.

Atrasă de răsunetul împușcăturilor, populația nudistă a dat iama la palat să vadă ce se-ntâmplă cu piticul împărătesc (adică Io). Atentatorul devenit victimă era în dureri, dar nu se lăsa. Se zbătea ca un vierme în pungă urlând: *Que viva la libertad, Viva la republica*, adică *Trăiască libertatea, Trăiască republica*, dar mai presus de orice zbiera, *Moarte împăraților* (am uitat voit cum îi zice pe spaniolește)!

Pe bune?! Mă vedea în rolul lui Cezar și el era vreun Brutus, ori vreun Che Guevara eliberator de plajă? Ce stupid! Marțafoiul crease furtuna perfectă într-un pahar cu apă.

Pe de altă parte, nimeni nu ignora moartea animalului imperial.

Beatrix a fost imediat tranșată, friptă și consumată cu moderație, ca să ajungă la toată lumea ce se pusese cumințică la coadă, plescăind din gură. Împietrit de durere, nu m-am putut atinge de ea. Am un principiu pe care nu l-am încălcat până acum: Oricât mi-ar fi de foame nu-mi pot hali o prietenă.

Agresorul a fost luat pe sus și l-am reîntâlnit spre seară, spânzurat de unul dintre corcodușii roșii ce-mi mărgineau statuia vieții. Ce nu te ucide, te face mai puternic, spunea un înțelept mort.

Nu mă simțeam nici mai puternic, nici mai bun, așa că nu l-am salutat, nu mi-a părut rău de el, dar am regretat consecințele tentativei de asasinat. La cererea mulțimii, fetele din Harem au fost înarmate și instruite să mă protejeze non-stop.

Oare a fost bine? se vor întreba liber cugetătorii.

Nu, deloc, scumpilor! Praful s-a ales de libertatea mea!

Dictatura păsăricilor

Și împărații pot să se simtă singuri. Mai ales ei! Fără măgărița mea, fără prezența tovarășilor mei, prinși cu ale lor, viața era îngrozitoare. Numai cu Beatrix dormeam, doar ei îi împărtășeam gândurile negre și temerile cele mai adânci. Își ciulea urechile, atentă la tonul vocii mele, apoi clipea din ochi și mă atingea delicat cu boticul ei umed, ce-mi amintea de zilele glorioase când eram doar un orator la vaci.

Problemele au început să apară de unde nu mă așteptam.

Militarizat, Haremul se radicalizase și patrula 25 de ore din 24 în jurul casei, ca să-mi apere târnița. Asta-mi terminase recolta de mărar, care din motive strategice fusese pusă la pământ. Să le fi văzut! Schimbau parole, căpătaseră o duritate responsabilă în priviri și nu se culcau fără armele lor, niște pari groși cu care făceau uneori figuri de circ.

Să spun că sunt fiert după stilul ăsta de cazarmă ar fi o minciună gogonată. Mișcarea asta continuă îmi dădea o stare de agitație și-mi bulversa curcile care făceau tărăboi și se-nfoiau ori de câte ori le vedeau.

— Dă-ne arme de foc! mi-au cerut în repetate rânduri. Vrem să fim eficiente.

— Doamne feri! Ați face masacre, nebunelor.

Știam ce spun. Într-o demonstrație de forță inutilă, menită să bage spaima în conspiratorii aflați doar în mintea lor, doamnele mele băteau plaja înșiruite într-o coloană aproximativă, intrau neinvitate în corturi și scotoceau printre puținele posesiuni ale nudiștilor ca să se convingă că totul e în regulă și că nimeni nu urzește în secret să mă lichideze.

Raziile neașteptate ce duseseră la o imixtiune cotidiană în viața oamenilor deveniseră greu de suportat. Prostimea se ferea de ele, le ura sincer și eu odată cu ea. Aș fi crezut că într-un loc în care lumea trăiește în curul gol, traiul devine mai relaxat, dar nu era așa.

Urmările atentatului au fost drastice pentru mine.

Amazoanele mele s-au transformat în temniceri neîndurători și mi-au interzis să mai ies în mulțime, de teama unui asasinat. Am fost slab și le-am crezut când aberau despre pericolele care mă pândeau la tot pasul. Domnia mea, începută sub auspicii favorabile, cu libertăți și voie bună, risca să se transforme într-o dictatură militară.

Dar demența abia începuse pe tărâmul plajei.

Iscoadele haremului infiltrate printre nudiști le-au raportat muierilor despre înființarea unei grupări îmbrăcăționiste, cu un program temerar de educare a

idiotilor și gânduri revoltătoare de democrație și reformă.

Trepidau de draci când mi-au vorbit.

— Împărate, majestatea ta și totodată puiule, așa nu mai merge.

— Dacă vrei să vă schimbați sexul, nu mă pot opune le-am sugerat senin. Apoi am schițat rapid un semn imperial sau ceva în ideea că poate mă iau în serios și scap de ele. Aveți binecuvântarea mea.

— Nu glumi cu lucruri sfinte. Dintre aceste picioare, dacă-ți faci treaba cu temei, vor țâșni moștenitorii tăi, mari, mici, cum o vrea Dumnezeu și Măicuța Domnului.

Am rânjit ca un mare ticălos ce sunt. Imaginea cu seria de moștenitori țâșnind simultan dintr-o pădure de craci, ca din niște catapulte, era epocală.

— Atunci să ne concentrăm pe problemă..., am dat-o constructiv.

— Nu putem, fiindcă acești proscriși ne dau la temelie. Cum să stăm de lemn-tănase și să vedem cum imperiul măreț, al cărui miez ești chiar tu, se duce pe copcă?

— Eu n-am nimic împotriva. Nu țin să rămân stăpân absolut fiindcă nu e nimic măreț primprejur. Suntem doar o grămadă de suflete disperate strânse la un loc de o nenorocire apocaliptică, ce ne-a distrus viețile. Cedez cu bucurie WC-ul și poporul îl poate trans-

forma în parlament bicameral, bordel sau templu, iar noi ne retragem pe plajă, într-un cort din prosoape, ca toată lumea.

— Stop! Ai dat în mintea nudiștilor, sau ce-ai? Nu te lăsăm să cedezi puterea, nici palatul. Toate astea nu-ți aparțin, ci sunt ale urmașilor și urmașilor urmașilor tăi, acum și-n vecii vecilor.

Pfuuu, chiar m-a impresionat antevorbitoria. Să repet zicerea, c-o uit! Fir-ar, chiar am uitat-o. Ce să fac, am capul mic. De unde o fi furat vrăjeala, că pare mai deșteaptă ca ea?...

— Sorry bre, dar eu n-am urmași cu voi, așa că... despre ce pana mea vorbim?

— E o chestiune de onoare și de comoditate. Ne place să dormim în sectorul de bărbați din privată și suntem dispuse să ne sacrificăm și integritatea fizică pentru el.

— Înțeleg! Aveți un standard de viață la care nu vreți să renunțați...

— Exact! Plaja e o nasulie mizeră, plină de păianjeni, unde nu vrem să ne mai întoarcem, că nu ne-am tâmpit de la soare. Gândește-te și la stima noastră de sine, de care s-ar alege praful.

— Iubitele mele, e o bucurie să vă ascult, dar nu dramatizați. Vă respect prea mult ca să vă las cu ochii-n soare. Vă ridic un WC mai mare și mai fain, trăi-v-ar mamele. Fără să mă laud, le am cu astea (îndemânarea cu care mă împăunam era o invenție ordinară).

— Și cu piramida ce facem? Poate pe tine te doare-n fund, dar noi am tras pe brânci pentru ea, au protestat ele cu priviri nedreptățite.

Mințeau, să mor de nu. Piramida era cu o chiftea și două gogonele mai mare decât un castel de nisip pe care-l fac boracii pe plajă cu găletușele, stând pe ciuci.

— Facem una mai mare, frumoasele mele, să încăpeți și voi, că nu mă lasă inima să stau singur când mierlesc...

N-a părut să le încânte nici varianta asta, chit că era caterincă pură.

— Ne vom gândi, ne vom sfătui peste noapte și-ți vom transmite răspunsul nostru, mi-au comunicat pe un ton oficial.

Mă distra tenacitatea cu care fetele mele își apărau privilegiile. Era demnă de o cauză mai bună, căci miza, WC-ul vieții, respectiv pseudodomnia mea, era foarte mărunță, în ciuda îngrijorării lor patetice.

Lovitura de WC (palat)

Am adormit răsând și aş fi ținut-o așa și în somn, dacă nu visam că-mi luam limba în gură cu o țeavă de chiuvetă. Ori trăirile au fost prea puternice, ori răceala metalului și gustul intens de rugină m-au trezit.

Într-adevăr, în cerul gurii mă îmboldea țeava metalică a pistolului meu Smith & Wesson. Fără să vreau m-am gândit că trebuie să-l curăț mai des. Apoi m-au luat nervii.

— Care mi-ai șutit pistolul? am încercat să frazez cu duritate, dar pronunția era ușor dificilă cu gura plină de pistol.

Întrebarea fusese bunicică, iar răspunsul nu s-a lăsat așteptat.

În stânga și-n dreapta țevii ce-mi penetrase buzele se desfășura încruntat Haremul. Și uite-așa m-am pomenit în toiul nopții luat pe sus, legat fedeleș și pripornit de un calorifer nefuncțional cu lanțul bieteii Beatrix, Dumnezeu s-o odihnească.

Mi s-a comunicat rece:

- Noi toate ți-am confiscat arma.
- Și acum o ascundeți în gura mea?

— Da! Ce-o să ne faci?

— Nimic! Tocmai aia e pedeapsa. V-ați lins pe bot de sex pe-un trimestru fiscal.

— Ni se fleoșcăie! Din clipa asta, puiuț, consideră-te prizonier.

Puah! Îmi lăsasem Haremul să gândească. Mare greșeală! Am încercat s-o dreg, cu speranța că voi reuși să le ispitesc, apoi, dacă ele mușcă la vrăjeala și eu pun laba pe pistol, le voi lichida una câte una, după care o să joc țințoroiul pe căpățânile lor.

Cum, băiete? Tu, care te îmbunătățeai de la zi la zi, să ai gânduri atât de păcătoase?

Oameni buni, sunt băiat bun și blând dacă nu sunt călcat pe bombeuri, dar devin jigodie sângeroasă dacă încerci să mă traduci.

— Nu puteți fi într-atât de tâmpe încât să aveți convingerea că dacă mă puneți deoparte și mă scoateți din joc se va rezolva treaba de la sine. O să vă dau un pont: Trebuie s-o dați la pace cu mine. Nu sunt eu problema. Eu sunt soluția. Pentru început, luați pistolul, că-mi stă pe limbă. Poate îl înghit din neatenție.

Mi-au tăiat-o blazate:

— Scutește-ne!

— Nu mă vreți ca dușman.

— Am depășit faza asta. Acum ești inofensiv.

— Singure nu vă veți descurca. De când conduceți, ați greșit continuu, iar lumea n-are încredere în voi.

Jocurile voastre de putere nu vor avea șanse de izbândă.

Mi-au precizat dezgustate:

— Să zicem că ai dreptate. Ce te aștepți? Să ne dăm la o parte și să-ți cerem scuze, apoi să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

— Cam așa ceva...

— Nu-i loc, că nu avem încredere în tine! Nu ne vrei binele!

— Cum puteți să credeți asta? V-am dat vreo dovadă că sunt contra voastră?

— Da! Intenționezi să abdică de bunăvoie, ca un mare ratat, fără să-ți pese ce se alege de noi. Și-n plus, nu te speli pe picioare.

Să nu râdeți, să nu vă bucurați!

Am ignorat reclamația cu spălatul țurloaielor. Îl consider doar un fetiș degradant. Un bărbat adevărat trebuie să pută ca să se impună. Nu poți să dai un pumn în ocarina cuiva, sau să rupi gurița altcuiva, mirosind diafan a apă de trandafiri. Ar râde bătuții de tine și te-ar întreba cu obraznicie de mămică. Suntem pe cale de dispariție, fiindcă tot poporul muieresc vrea să ne transforme, prin manevre persuasive, în păpuși Ken, uitând deliberat că ele nu sunt păpuși Barbie...

Ați fost abordați cu întrebări răuvoitoare de genul: A mierlit cineva în încăpere și zace pe acolo, uitat? Nu intrați în joc! Nu mai căutați hoitul! Despre picioarele voastre behăiau ființele iubite.

Ce vor de la voi? Unde se vor opri?

Pentru toți martirii ce agonizează în tăcere zi de zi, cu lacrimi în ochișori, supuși acestor abuzuri domestice, degradante și foarte dureroase (printre care enumăr, pentru o cât mai bună cunoaștere a problemei, infamul spălat pe mâini, înspăimântătorul pieptănat și, ferească Dumnezeu, spălatul pe dinți): Trebuie să ne unim și să ne organizăm, frățoci, altfel, dacă punem botul la vrăjelile lor, astea mici ne schimbă și grupa sanguină!

Și, nu! Nu sunt misogin. (Săru'mâna doamnelor, domnișoarelor și tuturor peturilor de sex feminin sau incert!).

Blocat în superbul monolog interior, am răspuns mai greu și cu un aer vinovat:

— Nu înțelegeți!

— Ce-i atât de greu de înțeles? Noi suntem cine suntem numai fiindcă tu ești împărat, amărâtule. Iar ție puțin îți pasă și vrei să ne gonești pe plajă, să stăm între guțani cu nisipu-n cur!

— Parvenitelor! V-ați lipit de mine doar la interes, am constatat ultragiat.

— Da' ce credeai, c-am picat în bot de frumos ce ești?

— Chiar așa mă amăgeam. Am oftat sincer. Minciuna stă cu regele la masă. Așa zicea un om deștept. Eu fiind mai fraier o să concluzionez: Cărați-vă! Să nu vă mai văd în fața ochilor, îmbuibatelor.

— Ia-ți gândul. Nu ne dai cu flit așa ușor. Doar nu crezi că ne-ai făcut din vorbe cu amnezia ta, șarlata-

nule. Te-am citit din prima. Nu ești adevăratul împărat. Țăla era om, pe când tu... Vom apăra regalitatea și împotriva ta, trădător mic și jegos.

Ia uite cum tratează toantele astea o dispută conjugală neînsemnată... m-am minunat în sinea mea. Le-am studiat de la brâu în sus, ca să nu mă pierd. Mă jur pe viața lor că n-am mai detectat nicio urmă de abnegație în ochenele alea până mai ieri iubitoare.

Ce mică era distanța între dragoste pasională și ură viscerală. După noile evoluții, le-aș cam fi scos mațele cu briceagul din dotare.

— Pe mine nu mă face nimeni mic, tutelor! Ce-aveți? Ați mâncat de pe jos? Dați-mi drumul, că fac scandal cât casa și sare toată lumea să mă ajute, hiene mici, am încercat să le ameninț.

Atât am mai apucat să spun și m-am trezit amuțit cu un ditamai călușul în gură.

— Am rezolvat și problema asta, mi-a zis una dintre fostele mele muieri, apoi m-a ciupit șmecherește de-un sfârc.

Am scuturat din cap, că altceva nu puteam face. La restul întâmplărilor am asistat împotriva voinței mele, și fără să pot comenta nimic.

Haremul a selectat o ceată de gagici războinice ca să-și impună dominația cu forța. Ofereau la schimb beneficii la mâncare, duș și masaj erotic de trei ori pe săptămână.

Cât de nemiloase pot fi uneori femeile! Cel puțin ale mele. Când treceau pe lângă mine, mă loveau și îmi aruncau ocări de parcă le-aș fi maltratat în relația de cuplu. Nu vreau să mă plâng, să pozez în victimă, numai că apă sau mâncare, ioc. Am făcut pe mine și nu le-a păsat. Nu m-a necăjit că nu m-au hrănit. Îmi pierise orice poftă atunci când am auzit că fusesem manipulat. Adevărul mi-a fost aruncat în față cu dispreț:

— Nu meriți să fii împărat, piticule. Nu te ajută gloria! Cât de prost să fii, să nu te prinzi că sașii care a încercat să te omoare a fost trimis de noi? Te-am manipulat ca pe-un copil de patru ani. Ai mers pas cu pas pe drumul spre abdicare. Femeia a râs satisfăcută. Puteai să ne elimini în cinci minute, dacă ți-ar fi sclipit mintea, dar în capul tău e numai întuneric.

În lipsă de alte opțiuni, le-am clipit o înjurătură, dar nu s-au prins. Am rămas cu frustrările mele. Cum am putut să iau așa o țepă? Ticăloșia fusese prea șmecheră cumva, sau mă prostisem eu de atâta bine? Mint de când mă știu, deci s-ar presupune că sunt priceput la îmbârligături de toate felurile. Îmi dezvoltasem în timp un extrasimț cu care miroseam pe cei ca mine. Aici n-a funcționat decât parțial. Ceva-ceva simțisem eu acolo, că prea se lipiseră de fundul meu, dar a fost insuficient.

Pentru mine ordinea era clară, lumea se împărțea în victime, adică toți, și eu, escrocul suprem, uns cu

toate alifiile, care jonglam cu mințile lor. Uitasem că vine o zi în viața fiecărui om când și-o fură grav, iar lumea aia din mintea lui, în care era jupân, se scufundă cu tot cu orgoliul ăla nemăsurat c-ar fi miez, că plutește pe un fucking norișor deasupra tuturor frasierilor. Prin criza asta treceam. Nu-mi mai ardea nici de mâncare, nici de bucle care-mi defilau prin fața ochilor. Îmi venea să mă dau cu capul de pereți.

Două zile mai târziu, aceste femei de ispravă, fostele mele partenere, m-au asimilat căcăstorilor și nu s-au mai sinchisit de mine, așa că am reușit să trag liniștit cu urechea la planurile abracadabrante cu care își puseseră în gând să schimbe lumea nudistă.

Cică eram prea mulți și japițele doreau să-și pună poalele-n cap ca să ne rărească. Aveau multiple variante de lucru, din care otrava mi s-a părut cea mai ome-noasă.

Partenerele mele de viață considerau că sistemul nu le e propice în visele lor de mărire. Doreau ca societatea să revină la matriarhatul din comuna primitivă, cu două mici și avantajoase îmbunătățiri: de data asta matriarhatul va fi imperial și militarist. În măsura în care corpul de armată era controlat de Harem, doamnele nu mai vedeau nicio opreliște în exercitarea puterii.

În timp, sperau ca oamenii să uite de mine și atunci urma să fiu eliminat curat și fără urme. Gândul că o să părăsesc incinta doar cu picioarele înaintea mi se părea

ok. Și eu aș fi procedat la fel în locul lor. Unde mai pui că meritam din plin să plătesc pentru încrederea mea în oameni de rahat.

Mă consola faptul că escroacele nu erau conștiente de faptul că această schimbare preconizată era atât de radicală, încât era imposibil de pus în practică fără consultarea și acordul poporului. De aici urma să li se tragă.

Curând, noii recruți-femei, alese dintre exemplarele mai înăltoace, au început să facă instrucție militară în partea dinspre plajă a casei. Repetau mecanic gesturi din filmele cu Chuck Norris, insistând stupid pe țipete în maniera Bruce Lee, care-mi dădeau dureri de fiere. M-am ofticit de moarte că statura nu-mi permitea să le urmăresc evoluția pe geam. După perioada de re-cluziune, aș fi fost interesat să-mi clătesc ochii cu un batalion de buci mișcându-se sincron la nici patru metri de Jim.

Când păpușile și-au terminat stagiul de patru zile, erau alți oameni. Făceau parte din clasa privilegiată și drept recunoaștere li s-a înfipt în păr câte o pană dintr-un pescăruș mort care se împutea pe lângă coțelul curcilor. N-au apucat să se încante de noul lor statut, căci imediat după ceremonie au fost trimise în misiune, s-o jecmănească pe Kitty de armele din dotare.

Habar n-aveau cu cine se pun...

În zece minute s-a auzit lătratul lui Otto, urmat de țipete de gagici sfâșiate de dor și de colții lui, focuri de pistol automat, vaiete de oameni răniți și iarăși lătratul lui Otto, care le pune pe fugă pe supraviețuitoare. Câteva minute mai târziu, ceata s-a întors înfrântă, cu moralul la pământ și a fost luată la întrebări de Harem:

- Ați venit cu marfa, momâilor?
- Cu morți și răniți, altfel ciuciu, a răspuns una mai tupeistă. Ne-a ciuruit babornița.
- Cât de proaste să fiți, balabustelor? s-a enervat Haremul. Ea e singură, iar voi...
- Neînarmate, a pus-o la punct tupeista. Ne-ați trimis la moarte fără să vă pese. Mai bine lăsați ciocu' mic, că vă sparg dantura.

Revolta

M-am pus pe așteptat, încercând să uit că înotam în propriile dejecții. Eram convins că aveau să se întâmple lucruri. Oamenii nu uită cu una cu două un împărat care le-a fost aproape.

Nu a trecut mult timp și prostimea, alertată de lipsa mea și știind că țin doliu după măgăriță, a trimis câțiva reprezentanți să mă vadă, să-mi aline durerea și eventual să mă cheme înapoi pe plajă, în mijlocul lor, ca să mă simtă din nou aproape. Atmosfera s-a tensionat din momentul în care trupele paramilitare de gagici nu i-au lăsat să treacă.

Surde la rugămințile și lamentările poporului, bătașele Haremului au reacționat agresiv și nemotivat. Au dat cu oamenii de pământ, i-au jucat în picioare, le-au sucit mâinile la spate, i-au pus cu bâtele pe fugă în numele meu, pe cei care nu greșiseră decât că doreau să mă vadă. Asta nu se întâmplase până atunci. Ori înnebunisem peste noapte de la pierderea măgăriței, ori nu știau ce să mai creadă. Eu îi primeam cu bucurie la orice oră, ascultându-le răbdător necazurile (deși pe unii i-aș fi caftit fără ezitare) și căznindu-mă

să gălesc rezolvări. Pentru ei era clar că mi se întâmplase ceva.

Oamenii s-au dus pe plajă destul de șucăriți.

Ce-or fi vorbit, cum s-or fi înțeles, nu cunosc. Cert e că două ore mai târziu s-au întors. Nu mai erau liniștiți, nici dispuși să respecte regulile abuzive dictate de Harem, ori să se lase altoiți de niște țoape care dormiseră cu ei în corturi. I-am auzit vociferând, dar n-au încercat să parlez cu soldații femeii. Apoi vuietul s-a mărit, semn că mulțimea se-ngroșase masiv. Spre seară, locul a devenit un viespar.

Revolta plutea prin aer.

Vreo nouă mii de nudiști furioși au forțat cordoanele și au pus pe fugă primul rând de gardiste care trebuia să-i țină în loc. Cum se schimbaseră în halul ăsta niște oameni atât de drăguți? Motivul era simplu și l-au urlat cu toții cât i-a ținut gura:

— Îm-pă-ra-tul, îm-pă-ra-tul...

Dinspre WC, o voce rea de femeie le-a răspuns:

— Valea! Împăratul suntem noi acum.

— Poate în visele voastre erotice, târfelor! am auzit distinct vocea Chiorului.

Cele din Harem aveau miștouri în ele:

— Ce vă mirați pe voi? E ca-n viață, da' pe invers.

Pe-ai mei nu-i răbda inima să tacă.

— Lăsați vorba, uzurpatoarelor! Dați-ne imediat împăratul înapoi, altminteri vă luăm gâturile! a ame-

nințat un Arhanghel, apoi a adăugat. Sunt Bizonul, știți că nu mint!

Putorile s-au simțit lezate:

— Nu acceptăm amenințări cu forța. Am ridicat baricade cu scoici pisate, ca să vă rupă tălpile, iar întăriri sunt pe drum. Vom apăra legea și ordinea lucrurilor până la ultimul om.

— Vom incendia WC-ul și-o să ardeți ca șobolanii înăuntru! le-a prezis Maniacul cu o voce hotărâtă.

— Vă țineți de goange? Țsta e terorism în formă agravantă. Nu veți îndrăzni să ne incendiați hardughia, răsculaților. Doar nu sunteți nebuni. Distrugeți bunuri ale statului, abatere gravă de tot, iar odată cu noi o să ardă și piticul vostru belit.

Kelly, draga de ea, a venit cu un soi de ultimatum, care nu le-a dat de ales.

— Dacă nu-i auzim vocea, înseamnă că l-ați ucis, și nu ne mai pasă de sănătatea voastră. Pentru noi sunteți bune doar putrezite, altfel nu.

Oamenii mei sunt din nou lângă mine, am observat bucuros. Au venit de unde erau împrăștiați, ca să mă salveze din mâna Haremului. M-am simțit din nou puternic, în ciuda faptului că eram legat.

Temnicerele au cedat. Mi-au eliberat gura cât să strig:

— Săriți, că mă omoară nebunele!

Apăsasem butonul care a dus la explozia mulțimii. Și-au sărit cu mic, cu mare, cu pietre, nisip, crengi, ca-

racatițe vii, aruncate în capul doamnelor, acolo unde aveau părul mai mare. Am auzit lătratul lui Otto, ordine, strigăte, zgomote de fugăreli, de lovituri, urlete de oameni răniți de teroare, apoi focuri de pistol automat, semn că ai mei își recuperaseră armele de la Kitty.

Atacul a durat vreo douăzeci de minute.

Când luptele s-au terminat, răsculații, în frunte cu Arhanghelii mei, au năvălit pe ușă și m-au tras, așa legat, afară. Peste tot se vedeau urmele unei confruntări năpraznice: baricade străpunse, trupurile însângerate ale celor din Harem în preajma lor, privindu-mă cu ochi sticloși în timp ce zăceau contorsionate, cum le prinsese moartea, pari rupti ce fuseseră folosiți ca arme. Și eliberatorii avuseseră victime, în acțiunea lor temerară de a înfrânge rezistența temnicerelor.

Le-am privit trupurile celor din Harem obosit și indiferent.

Nu meritau să trăiască.

Restaurația

— Îm-pă-ra-tul, îm-pă-ra-tul...

Atât auzeam când Kitty mi-a scos călușul ce nu-mi permitea să vorbesc, apoi m-a luat în brațe fericită că dau semne de viață. Am inspirat profund, de parcă n-o mai făcusem de trei săptămâni. Eram înconjurat de tovarășii mei, care luptau din greu să țină lumea la distanță, ca să nu fiu rănit din prea mult entuziasm. În jur, oamenii săreau în sus și se pupau ca la revelion.

— Să-mi aduceți aminte să nu-mi fac mai mult de-o muiere...

— Nu te vom lăsa niciodată cu alte gagici în afară de noi, spuse cu năduf Gina, alias Bizonul.

Am dat din cap aprobator. Nu eram vreun fustan-giu, dar acum, fiind în stres post-traumatic, orice apropiere a sexului opus și neinteligibil îmi dădea palpi-tații, fiindcă mi se părea că ascunde intenții ostile.

— Adună-te! Ca să se întoarcă fiecare la cortul lui trebuie să le vorbești, mă sfătui Maniacul.

— N-am cum. Frățioare, aproape c-am mierlit-o azi, slăbește-mă cu de-astea. Dacă mă lăsați în zeama mea, într-un an sau șase îmi revin. Sunt prea afectat emo-

țional de tărașenie și o să creadă fie că o dau pe caterincă, fie că mi se brehăne de ei.

— Nu contează! Mergi pe mâna mea. Ca să nu ai bătaie de cap suplimentare, bâlbâie două vorbe drăgăstoase și-un merci cu ochi înlăcrimați, apoi te re-tragi cu fruntea sus la căcăstoarea imperială.

Doamne, câtă lume se strânsese pentru mine... Eu pentru mine nu înseamnă atât de mult cât înseamnă eu pentru ei. M-am gândit la ceva frumos, la vacile mele de pe vremurile de neuitat când eram cowboy-cap la staulul 3 al minunatei Greta. Mi-am permis să fur cuvânt cu cuvânt un discurs lactativ care le era dedicat. Bizonul m-a luat pe umerii lui lași și am început să le zic în registru grav lucruri, chestii, tot felul de întâmplări de viață.

— Poporul meu iubit, mi-ați lipsit, iar privirile voastre blânde și mugetele stăpânite îmi arată că v-am lipsit și eu...

Am vorbit și-am vorbit, apoi m-a luat valul și am pierdut socoteala timpului.

— Oprește-te, plăvane, că vorbești de-o oră, de m-ai cocoșat și te-arunc cât colo! Te-ai făcut greu de la dieta cu pește, Boss.

M-am supus și am lansat rapid o frază de despărțire, ca să nu-mi las auditoriul neterminat:

— În încheiere vă doresc spor, nutreț bun și o lactație abundentă!

Ovațiile au conținut doar după ce am intrat în palat, sprijinit de ai mei. Mult timp după aceea, fanii de pe plajă mi-au mărturisit că au asistat la cel mai emoționant discurs din viața lor.

Am dormit liniștit pentru prima dată de când fusese instalat pe tron.

O zi mai târziu am interzis căcarea în apele oceanului și am redat reședinței imperiale funcția, precum și măreția de odinioară, de budă publică. Era mult de muncă să scoată la alb pereții mânjiți de sânge și mațe, dar clădirea-monument trebuia păstrată pentru viitorime ca simbol marcant al rezistenței împotriva dictaturii muiești.

Cu piramida ridicată de răposate în viitoarea mea amintire, nu știam ce să fac, așa că am lăsat-o pe mai târziu.

M-am mutat pe plajă împreună cu ai mei, care și-au grupat corturile strategic, cât să audă pe oricine ar încerca o vizită de noapte. Mi-am adus cu mine și cușca de curci, care au preluat atribuțiile de paznici. Ideea a fost de-a dreptul genială. Nu se putea apropia nimeni de corturile noastre fără ca orășeniile să nu facă un scandal monstru.

Într-o dimineață, Maniacul m-a abordat, cu ochii umflați.

- Stai prost cu somnul? m-am interesat politicos.
- Da! De-aia am vrut să vorbim.

— Te epuizează muierile, am ghicit eu. Stai liniștit, am să le cert. Nu se poate nici așa...

— Nu, jupâne. Altu-i baiul.

— Nu-mi spune... Au reapărut coșmarurile premonitiei?

— Îhâm! Sunt mai rele ca oricând.

M-am cutremurat. Învățasem să mă încred în visele nebunului. Se verificau de fiecare dată.

Oare ce urma?

Foamea

Nu mâncasem de vreo cinci zile. Mai precis de la lovitura de stat.

Vremea parcă uitase să treacă atunci când Kelly, care se mutase cu noi, de grija mea, m-a anunțat, cu luciri în ochi:

— O delegație cortară a venit să-ți propună alt Harem.

— Împușcă-i! Dă-le după aia foc și răspândește cenușa în cele patru zări.

Da, recunosc, eram în continuare foarte afectat de faptul că fusesem înșelat de femeile din Harem, care ar fi trebuit să mă iubească (e drept, nici eu nu le iubeam pe nenorocitele alea, dar asta e altă treabă) și când colo îmi pândeau doar tronul de sub cur.

Vedeam totul în negru.

Nu mă consola deloc faptul că și adevăratul împărat, varianta mea bună, fusese păcălit la rândul său. Mă feream de lume, doar pe cei din gașcă îi toleram. Sufletul mi-era otrăvit și cuprins de beznă. Nu reușeam să-mi mai revin la condiția de dinainte, când aveam încă încredere în mine. Mi-era foame, dar nu

puteam să mă ating de bucate. De aceea mă simțeam rău și atât de slăbit, încât echilibrul devenise pentru mine un lucru anevoios.

Undeva deasupra pământului, P avea o stare generală rea.

Îi era foame pentru că lui Little Boss îi era foame, și se simțea inconfortabil și agitat pentru că și omologul lui de pe Terra avea aceleași stări.

Sfărâmă! Ucide! Distruge!

Era o zi ca oricare alta în lumea asta dementă.

Cum s-a stricat jucăria și au tăcut reclamele protectoare?

Simplu și atât de trist... O furtună, ce avea legătură doar cu clima din zonă, a produs un fulger care ne-a carbonizat firele, insuficient protejate pentru o asemenea eventualitate.

Ecuția existenței noastre s-a complicat îngrozitor când zgomotul din boxe a încetat, apoi liniștea s-a lăsat lată peste imperiu. Până și greierii s-au abținut să mai țârâie. Tăcerea era nefirească în imperiul plajei. Primul a cedat Otto, care a început să scheaune neliștit. Mai auzisem asta. Anunța sosirea zeului. Mi-a înghețat sângele în vene. Dacă ființa vine peste noi, potențialul ei de a ne face rău este imens.

Nu eram singurul Arhanghel îngrijorat, așa că l-am auzit pe Buttface:

- Privește oceanul!
- Lasă-mă cu reveriile! Discutăm mai târziu.
- Privește marea, Boss, te rog a repetat Buttface cu voce înfricoșată.

Din apele oceanului se apropiau de noi milioane de crabi. Strigăte de groază au inundat plaja. Cei ce nu apucaseră să se retragă au devenit victime. Crabii înfometați mușcau oamenii de picioare, apoi îi puneau la pământ și îi devorau sfâșiindu-le carnea cu cleștii lor ascuțiți.

— Ce facem, Little Boss?

— Fugim, aruncă Maniacul soluția cea mai la îndemână.

— Nu-i timp, zise Kitty.

— Trebuie să-i avertizăm pe oameni că zeul vine peste noi, am hotărât eu.

O idee nebunească mi-a venit atunci în minte.

— Anunță-i repede pe nudiști că am poruncit să se îngroape cu totul în nisip! Amenință-i că dacă nu se supun, am să-i pedepsesc zdravăn. Așa să le spui!

— Chiar ai de gând s-o faci?

— Nu! O va face zeul în locul meu, dar n-am timp să le explic și să-i conving.

— Glumești, ai? Și cum mai respiră?

— Ia fiecare câte o trestie în gură și trage aer prin ea. Aproape am urlat: Să nu iasă nimeni, sub nicio formă, dacă vrea să supraviețuiască.

Cu bietul Otto, lucrurile au mers al naibii de pătit. A trebuit să-l îngropăm în nisip cu două paie în nări, dar a îndurat sărmanul și a stat cuminte lângă stăpâna și iubita lui.

Ultimul a fost Buttface, care a trebuit să se îngroape singur, când temperatura ajunsese la -20°C și vântul începuse să șuiere bezmetic, scoțând din rădăcini sau rupând de la nivelul solului palmierii de pe plajă.

Nu fuseserăm atacați prin intermediari.

De ce atâta furie, de unde atâta brutalitate? Pentru că-l ținuseră în loc cu trompetele din boxe? Sunetele ce răzbăteau până la noi erau îngrozitoare. Aș fi jurat că o armată de stihii ataca dezlănțuită viul, ca să-i provoace suferință și moarte. N-am auzit urlete de oameni, n-ar fi putut acoperi vaietul furtunii. S-au auzit însă explozii cumplite, ale căror ecouri reverberate mi-au făcut părul măciucă. Nisipul a vibrat puternic deasupra mea. Părea că pământul era supus unui cutremur devastator cu epicentrul în aer, ori un război necrutător se desfășura deasupra noastră.

Stranie mai e și mintea omenească...

Aș fi dat orice să scap de teroarea zeului, dar nici alternativa nu părea mai atractivă. Era cumplit de greu acolo, în beznă, îngropat ca un morcov în nisip. Ce să mai fac? Rătăcit printre meandrele minții mele, oscilam între polii contrari ai lașității care mă caracteriza, alternând lamentările cu bocitul. Cum nu era nimeni care să mă liniștească, m-am pomenit urând nisipul nevinovat, apoi mi-am urât soarta, iar la sfârșit mă uram intens pe mine însumi. Groaznic, mânca-v-aș pipota! Amorțisem, aveam cârcei dureroși și mă sim-

team părăsit și neputincios, iar stratul acoperitor atârna din ce în ce mai greu, la limita extremă a suportabilității. Senzația era că deasupra se afla o basculantă încărcată până la refuz cu fiare.

O să mor strivit și mă voi încastra aici, am cugetat cu năduf. Nu o să mă găsească nimeni, că sunt prea mic. În timp, o să ajung doar o fosilă inestetică, de genul dinozaurilor pitici.

Prima dată am pierdut controlul asupra piciorului drept, care a început să zvâcnească, apoi să se miște necontrolat de parcă avea voință proprie. O ceață mi s-a lăsat pe creier. O parte dintre admiratorii mei (pupici), ar zice că ceea ce a urmat a fost o formă bezmetică de curaj, dar s-ar înșela. Sunt un tip labil psihic, așa că am ales în grabă, între două spaime, pe cea mai mică, iar confruntarea cu ființa de praf îmi părea alifie pentru masaj hidratant în clipa aceea.

— Fraiere, ce-ai? Ai ieșit din proprie inițiativă. Ți-o cauți cu lumânarea, ascultă ce-ți spun. Te omoară ăsta, acum pentru totdeauna! Întoarce-te în confortul gropii tale și înalță un Ave Maria, dacă scapi cu viața-n tine din prăpăd.

— Ce, e după cum vrei tu? Fiecare om cu groapa lui? i-am dat ignore.

Pentru necunoscători, vorbeam singur. Perioada de nehotărâre luase sfârșit. Lașul Little Boss fusese înlocuit de viteazul idiot, Împăratul. Așa că mi-am arun-

cat cât colo nisipul de pe mine și m-am afundat cu capul înainte, clătinându-mă în urletul furtunii, ignorând vocea rațiunii care mă ocăra continuu.

În primele clipe nici n-am putut să deschid ochii din cauza tăriei vântului.

Înjurăturile au țâșnit din mine într-un ritm și cu o viteză devastatoare. Mă așteptam la o încheștare cumplită, dar n-a fost așa. Pe unde treceam, nisipul înceta să facă vălătuci și în norul ce mă învăluia se crea o breșă circulară de câțiva metri. Aveam senzația că sunt prizonier pe fundul unui puț cu pereții făcuți din fum prăfos atât de dens, încât îți venea să-l tai cu drujba. Nu vedeam nimic dincolo de cilindrul în care mă aflam. Plaja, oamenii deveniseră invizibile în acele momente. Doar cerul cănit de praf mai ajungea până la mine.

Dincolo de breșă era o perdea densă de particule în mișcare, care nu-mi permitea să văd mai departe. După ce am înaintat la nimereală vreo douăzeci de pași totul s-a oprit brusc, iar soarele insensibil la suferința noastră s-a văzut din nou, proiectând cu nesimțire asupra plajei o zi superbă, cu un cer limpede și albastru, lipsit de nori și de praful care dispăruse de parcă n-ar fi fost.

Scăpasem viu și din încercarea asta. Încă o dată zeul mă proteja. Oare de ce?

Nu pot să fiu într-atât de meschin încât să nu recunosc că ceva din mine știa că voi supraviețui. Zeul mă adusese înapoi prin MegaArhanghelii mutanți din lumea aceea ciudată în care eram doar cap. Prin gura

lor aflasem că înseamnă ceva pentru el. Merita să explorez relația, să-i sondez limitele, dar îmi era teamă, îngrozitor de teamă.

— Sacrifică-te pentru ceilalți! Bagă în lesă și adu la ascultare parametul stelar, m-a îmboldit vocea mea interioară. Tu nu vezi că îți mănâncă din palmă? Cât tu te câcâi să faci măcar un căcățiș concret, în jur mor oameni. O să-i ai pe conștiință!

— E ușor să mesteci vorbe mobilizatoare atunci când n-ai un corp de care să-ți pese...

— Ba am! Corpul meu e chiar corpul tău.

— Atunci mai tacă-ți fleanca și mergi pe mâna mea. Până acum m-am descurcat.

Unul viu și unul mort

Eram sigur că atacul zeului s-a stins datorită mie, dar nu m-am lăsat pradă vreunui fior mistic și nici n-am stat să-mi savurez triumful. N-aveam în plan să spun nimănui. Aș fi complicat situația inutil, fiindcă oricine ar fi aflat câte ceva, mi-ar fi cerut, ca peștișorul de aur, să fac minuni (gen, din apă vin, iar din vin și mai mult vin, apoi trecem la spirtoase – oare peștișorul a prestat?), iar asta era deocamdată imposibil.

Aveam altele mai bune de făcut.

Nudiștii erau încă în gropi, cel puțin cei vii.

Am explorat zona, încercând să estimez amploarea și proporțiile dezastrului. Trebuia să-mi dau seama dacă zeul avea să se întoarcă tocmai când ziceam că am scăpat de prezența lui.

Închipuiți-vă o plajă plină de scoici. Bun! Acum înlocuiți scoicile cu oase și veți avea habar de ceea ce mi-era dat să trăiesc. Niciuna dintre victime nu mai avea un gram de carne. Cadavre descărnate. Nisipul abraziv îndepărtase cu furie conținutul organic de pe oasele tuturor celor care din imprudență și din prostie nu-mi luaseră în seamă avertismentul și nu se puse-

seră la adăpost, în nisip, fie ei oameni, păsări sau câini. Oceanul se colorase în roșu de la carnea smulsă de pe oasele victimelor și aruncată în apă.

Am suspinat îndurerat. Independența noastră a avut un preț mare. Îl plătisem cu sânge, cu suferință și cu vieți omenești. Ticălosul de zeu mă lăsase fără supuși.

Câteva mii, poate jumătate dintre nudiști, pieriseră în furtună. Niciun schelet nu era complet, oasele fiind răspândite haotic de pe plajă până în apele oceanului. Vedeam în fața ochilor mormane de oase ale unor oameni care acum nici o oră râdeau, trăiau, se iubeau. Nu sunt un tip prea delicat, dar situația era cruntă, iar priveliștea m-a întors pe dos.

Piramida care avea să-mi fie loc de veci într-o pomenire se destrămase, lăsând locul unei movilițe. M-am apropiat și am scobit cu vârful piciorului în nisip. Mi-am descoperit cu sentimente amestecate sosia, pe vechiul împărat, actualmente putrezit, cel care dispăruse fără nicio urmă. Pe de-o parte eram chipeș și parțial descompus, aspect care mă făcea mândru, pe de altă parte îmi părea rău de mine.

De ce? m-ar întreba cel mai pricinos dintre voi. Apoi mi-ar reproșa:

Nu ziceai tu că dacă l-ai vedea pe ăsta vechi, l-ai ucide din invidie?

Mda, dar m-am sucit... i-aș recunoaște privindu-l câș cu ochii minții.

De ce? De ce? De ce? ar insista pricinosul.

Aș avea un singur răspuns:

Păi ție, taicule, nu ți-ar părea rău de tine dacă te-ai vedea hoit?

O primă concluzie: ex-ul era uman, nu copie din cele care se spărgeau ca baloanele de săpun. Am putut reface filmul dramei pe care o trăise. Fusese mătrășit de Harem și dosit în piramidă. Răposatele au încercat să-și ascundă crima ținând morțiș să clădească singure piramida.

— Ai fost un om bun, amice, dar... nu te-a ajutat cu nimic.

Mi-era clar că venirea mea intempestivă le dăduse planurile peste cap.

Lângă piramidă zăcea palatul meu, mausoleu măreț al unor defecări trecute. Praful și molozul se alesese de el. Probabil că niște tocilari din viitor vor da cu pensula și dezgropându-ne vor aprecia că o civilizație primitivă și retardată de pigmei și-a durat vreun templu pe aici, dedicat vreunui zeu puternic și pitic, a cărui statuie e înfiptă în apropiere. Mi-a părut rău de curci. La fel de rău ca de oameni. Toată lumea le hrănea, toată lumea le râvnea. Măcar să le fi mâncat vreo pulpiță... Ar fi trăit și șchioape. Oare va da timpul înapoi și îi va readuce la viață pe răposați și pe curcile mele? m-am întrebat amărât.

Când totul a încetat, i-am dezgropat pe ai mei, scormonind cu mâinile prin nisipul umed. Nu am spus

nimănui ce am pățit, lumea m-ar fi privit cu suspi-ciune. N-aveam cum să explic de ce trăiam lucrurile astea bizare. M-am bucurat din suflet că erau cu toții în viață. Erau tulburați de ce se-ntâmplase deasupra lor. Bizonul a început să se miște printre cei îngropați cu trestii în gură, zbierând:

— Care ești mort, bre? Spuneți, ca să nu-mi pierd timpul să vă dezgrop de pomană...

Pe unul singur dintre ai noștri l-am scos mai greu. Adormise și nu îi găseam adăpostul. Maniacul, căci despre el era vorba, a fost găsit într-un târziu, după horcăieli.

— Am avut o viziune, ne-a spus acesta cu o privire de nebun. Știu cum putem scăpa de nemernicul ăsta. E o singură condiție: să vă halesc de la primul până la ultimul, cu unghii cu tot.

— Cinci mii de oameni? Nu vreau să te descurajez, dar îți trebuie ani.

— Nu știi tu... Mă mișc rapid când e cazul. Soluția mi se pare grozavă și destul de logică.

L-am privit cu severitate, fără să-i spunem ceva, apoi, văzând că nu l-am demoralizat, am dat din cap ambiguu. Atât aștepta. A luat-o drept aprobare tacită, ceea ce era foarte departe de adevăr.

— M-aș băga. Ce ziceți, se oferă cineva? Poate tu, Boss... ca să dai un exemplu înălțător și să te urmeze ăștia ca oile pe măgar.

— Mă bagi la antreuri? am vrut să știu.

— Am crezut că ești schizoid. Mult timp am zis că te prefaci ca să pari interesant. Am greșit! Ești schizofrenic de-a dreptul! i-a trântit-o Kitty.

— Ai să te vindeci, bătrâne, nu te lăsăm așa, i-a spus înțelegător Bizonul, apoi a continuat: Vom avea toți grijă de tine, prin rotație.

— Dar dacă insiști, decât să ne mănânci tu pe toți, chestie care e indigestă și durează, poate și reciproca e valabilă și mai bine te mâncăm noi toți pe tine, îi propuse Chiorul foarte serios.

— Accept! E un sacrificiu necesar. Mai întâi mă scăpați de mâini și de picioare, ca să apuc să văd și eu cum vă priește un lucru fin. Pariu că o să fie bătaie pe mine.

Buttface a apărut în goană și mi-a urlat înflăcărat:

— Împărate sau ce-oi fi, frățâcă, o să vrei să vezi minunea!

L-am urmat, împotriva voinței mele. M-a dus spre locul unde se lăfăia statuia mea ecvestră. Am înaintat sperând ca furtuna să fi demolat-o, dar n-a fost așa. Chiorul a ajuns înaintea mea și l-am auzit exclamând:

— Hai, dă-mă dreacu!

Când am văzut ce se întâmplase, am hohotit isteric, de au crezut oamenii c-am luat-o razna. E drept că nu mai aveam mult. Monumentul ce-mi era dedicat nu mai era... Nu mai era singur. Nu mai puțin de 43 de statui identice se holbau de pe mârțoagele lor la noi.

Am simulat că sunt în control, dar priveliștea m-a umplut de draci.

— Țsta a făcut obsesie maniacală pentru tine, bro, a remarcat Maniacul plin de respect. Crede-mă, știu din proprie experiență ce înseamnă fixațiile de orice fel.

— Trebuie să mă bucur? Să-mi cânte sufletul? m-am revoltat.

— Sigur că da! Mie mi-ar plăcea.

— Dacă zăbovim, vei fi multiplicat de mii de ori, prezise Kitty.

— Statuile tale ne vor ataca, iar de cai mi-e chiar frică... se înfioră Maniacul.

— De-asta mi-e teamă și mie. Dacă le mai privesc, fac leziuni cerebrale.

— Nu mai e de stat pe-aici nicio secundă, fu de părere Kitty.

— De ce? întrebă Bizonul cu regret. Mă simțeam binișor în curul gol pe nisipul fierbinte.

— Zeul o să se întoarcă să-și viziteze amicul, îi explică răbdător Chiorul.

— Ce facem cu poporul nudist? Sunt supușii tăi. Îi abandonezi?

Am fluierat a pagubă, apoi m-am simțit vinovat. În nemernicia mea, la ei nu mă gândisem.

— Luăm muierile, ne sugeră Chiorul înduioșat și libidinos.

— Și câteva sute de tineri. Am să mă ocup chiar eu de educația lor, se înfierbântă Bizonul ca o omidă în fața unui tapet cu flori.

— Iar eu mă ocup de boasca imperiului, se oferi cu entuziasm Maniacul.

— Adică? nu înțelese Kitty încotro bătea mocofanul.

— De cei inutili, zâmbi sângeros Maniacul și-și frecă palmele pus pe treabă.

— Iartă-l, Doamne, că nu știe ce spune, se jenă Kitty, închinându-se cu fervoare.

Micile bucurii ale vieții... Nu puteam fi lipsit de su-flet, ca netrebnicii de Arhangheli care se gândeau nu-mai la sex și crime. Oamenii ăștia credeau orbește în mine și aveau nevoie disperată de ajutorul meu. De ce ezitam? Eram om bun sau nu mai eram? Puteam să pun o dată în viață binele colectiv deasupra inter-eselor mele imediate? Răspunsul final era... nu! Nu aveam cum să-i abandonez, deși logica îmi șoptea in-sidios s-o fac.

— Îi luăm pe toți! am exclamat la unison eu și Kitty.

I-am strâns degrabă. Supraviețuiseră vreo 5000. Erau marcați de catastrofa prin care trecuseră și de moartea celor dragi. Să-i fi văzut cu câtă speranță mă priveau. Mi-ar fi dat lacrimile, dar aveam alte prio-rități.

— Să nu credeți că după raidul ăsta zeul s-a potolit și ne consideră prieteni.

Le-am explicat că fără protecția fonică teritoriul plajelor devenise de nelocuit și că trebuia să ne ușchim urgent. Le-am arătat statuile și au acceptat în unanimitate că cea mai bună variantă era migrația în masă.

— Știți ce va fi până acolo?

— Dezmoșteală, aventură ca-n filme, alte plaje, distracție, s-a avântat un puști cu ochi limpezi.

— Draci, laci! Treziți-vă, fraților! Nu pot să vă promit bazaconii... Ne așteaptă sânge, suferință și moarte. Încă vreți?

— Da! au zis toți ca unul.

Nu mai era mare lucru de vorbit.

— Să-i dăm bice! Timpul ne presează.

Marea migrație

*Cât trebuie să fie jalea de lungă ca să aibă semnificație?
Poți spune că ai jelit pe cineva drag câteva clipe și să fii credibil?*

Am abandonat cu regret oscioarele celor ce ne fuseseră prieteni, dar timpul ne presa. N-am avut vreme decât pentru o despărțire sumară de plaja superbă, căptușită de palmieri și de gunoaiele prezenței umane.

Ca niciodată, eram doldora de intenții bune.

Noi, Arhanghelii, eram niște oameni deosebiți, nu în sens pozitiv, din cauza unor mici probleme legate de un trecut catalogabil cu modestie drept tumultuos. De ce? Fiindcă era presărat, conform dosarelor noastre, cu scandaluri și asasinate. Lăsând trecutul să treacă, acum ne asumasem o misiune nobilă: să ducem cât mai mulți pribegi spre un refugiu unde să poată trăi fără grija că zeul îi va prizoni din nou.

Buttface era frământat de gânduri. Fruntea încrețită, ochii îngustați ca două liniuțe.

— Little Boss, parcă au mai fost unii acum câțiva anișori care au plecat de undeva și au mers de le-a venit acru, ca să găsească ceva.

— N-am auzit, m-am spălat eu pe mâini, fără străbateri, neavând chef la ora aia de o discuție despre pământul făgăduinței.

— Știu! Au fost filipinezi, interferă Bizonul care dorea să-i arate lui Buttface (la sac) o mostră din noua sa inteligență.

— Pe ce te bazezi? îl întrebă Chiorul curios.

— Nu sunt peste tot?

— Înseamnă că n-au găsit ce căutau, a râs Kitty.

Șirul de indivizi în pielea goală ce mărșăluia pe asfaltul încins se întindea pe 500 de metri, iar ritmul de înaintare devenise foarte lent, de maximum zece mile pe zi. Situația era greu de gestionat. Fiecare pas din drumul eliberării era un chin, fiecare bornă era o victorie. Aveam bolnavi, aveam și martalogi care trebuia să meargă susținuți de oamenii de nădejde care reușeau să se țină pe picioare.

Am plecat cu regretul că n-am pus dinamită lângă statuile alea care mă reprezentau, dar explozibilul era rar și puteam face lucruri mult mai deștepte cu el. Ciorile se aflau iarăși în preajma grupului, fericite să profite de binefacerile morții noastre.

Trimisesem înainte iscoade ca să adune de-ale gurii, apă și să aflăm ce ne așteaptă, iar în spate aveam groarii care îi înmormântau pe cei ce-și dădeau obștescul sfârșit. Bieții de ei! În prima zi ne-au murit cinci oameni, apoi numărul morților s-a mărit constant. O parte se umpleau de bube purulente și într-o zi se

curătau. Nu era valabil pentru toți, așa că mi-am pus niște întrebări.

Am realizat rapid ce se-ntâmpla. Nimic nou, nimic bun.

Tinerii din grup își făcuseră calculele și le-a dat cu minus, așa că au luat relațiile cu vârsta a treia foarte personal, și nu în sensul bun. N-au stat prea mult pe gânduri, ci au început să se descotorosească cu țârâita de bătrâni și bolnavi, pe care îi considerau poveri inutile. Nu puteau să-i abandoneze pur și simplu, așa că îi lichidau sumar, în toiul nopții. Sperau să nu se prindă nimeni de lipsa lor, dar n-a fost să fie.

— Lasă-i să moară, mi-a șoptit o voce rea din capul meu.

Mi-am scos (mental) basca în fața ei, dar pe guriță am dat cam așa...

— Dacă vă puneți cu vârstnicii, vă puneți cu mine, am repetat pe diverse tonuri, dar n-au vrut să m-asculte.

De pe vremea când eram șeful Arhanghelilor, n-am putut tolera oamenii care-mi ucideau oamenii. Doar eu aveam dreptul ăsta, altfel s-ar fi produs debandadă. Fiind destul de strict și acum în această privință, a trebuit să execut cu tam-tam vreo șase ucigași de seniori. Am adunat lumea, cu speranța c-o să scadă numărul de decese. Am executat pe nemernici cu mâna mea, iar efectul a fost imediat. Popularitatea, în loc să mi se prăbușească, mi-a sporit maxim.

Hunii, mamă, hunii!

Inamicii nu păreau din timpul nostru.

I-am reperat cum au apărut pe dealurile ce mărgineau drumul. Ciumpalacii călăreau niște cai mici și iuți, în timp ce scoteau onomatopee războinice. Ne-au înconjurat printr-o manevră simplă, apoi ne-au atacat cu cavaleria, din trei direcții. Nu eram pregătiți. Nudiștii erau majoritatea civili și pacifiști. Aveam ceva arme, șase motociclete, muniție, dar nu era destulă pentru a rezista unei forțe de câteva mii de războinici căliți în bătălii. Blestemată situație. Cum puteam să luptăm cu șanse împotriva unei hoarde de sălbatici agresivi?

— Exact de ăștia aveam nevoie! a comentat acru Buttface.

— De ce? a întrebat naiv Bizonul.

— Ca să ne scarpine pe spate, se știe, i-a zâmbit complice Chiorul.

Nebunia a început cu un nor de săgeți, majoritatea trase în plin. Una dintre acestea i-a penetrat un obraz Maniacului și a ieșit pe partea cealaltă.

— O să faci gropițe, s-a bucurat prostește Bizonul când l-a văzut.

Am ripostat cu foc concentrat de mitraliere, care a ras cu iuțeală sute de cocalari cu ochi migdalați, a creat panică printre atacatori, dar nu i-a făcut să dea înapoi.

Pedestrimea a năvălit furibund peste noi, urlând ca descreierații, cu sulile ținute la înălțimea piepturilor noastre. Am tras iar cu mitralierele, apoi cu pistoalele, apoi am trecut la luptă corp la corp. N-a durat mult și defensiva anemică a grupului a fost străpunsă, apoi a început măcelul.

Fiecare centimetru din zona de drum apărată era pătat de sângele nostru.

Lovitura atroce de măciucă venită din afara câmpului meu vizual mi-a făcut gândurile să explodeze în curcubeie strălucitoare. Pentru o fracțiune de secundă mi-a venit milă de mine și de viața mea, apoi mi-a venit s-o zbughesc, dar s-a făcut beznă și am intrat în comă.

In absentia

— Cum de nu te-a apărat zăpăcitul ăla de zeu? Unde îi era capul? m-ar întreba retroactiv vreun tip mai cusurgiu.

P nu avea cum să intervină în disputa lui Little Boss cu hunii, pe care tot el îi adusese fără să vrea la viață. Avea altele pe cap. Se apropiase prea mult de o gaură neagră și încerca nebunește să scape din încheștare cu tot cu jucăriile lui.

Așa se face că lovitura încasată de Little Boss l-a prins nepregătit, apoi n-a mai apucat să reacționeze fiindcă a resimțit în plin efectul traumei prin care trecea piticul.

Astfel că amândoi ajunseseră într-un punct mort.

Lipsit de tutela lui P, aflat în stare de inconștiență după ce Little Boss intrase în comă, micul sistem solar s-a îndreptat implacabil spre gaura neagră supermasivă, identificată de oameni a fi dispusă în miezul Messier 87, după cum era cunoscută galaxia de către ultimii 12 oameni care mai știau de ea.

După părerea oamenilor de știință, masa acestei găuri negre era mai mare decât 6,5 miliarde de mase solare, ceea ce făcea ca evadarea din atracția unui asemenea monstru cosmic să fie practic imposibilă.

Părea că universul îi judecase nemilos și le hotărâse soarta: condamnare la moarte, fără putința onorabilă a unui recurs.

Insensibil la toate acestea, Little Boss, cunoscut și drept Împăratul, se întorsese în memoria lui tulburată la vremurile fericite în care, într-un oraș numit cândva New York, conducea o bandă de bikeri, supranumiți pe bună dreptate Arhanghelii Haosului.

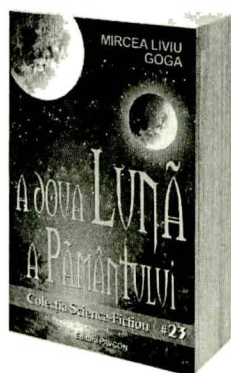
Dacă cineva l-ar fi putut trezi și i-ar fi povestit toată trășenia, apoi l-ar fi pus să aleagă între cele două nume sub care fusese cunoscut, le-ar fi respins pe amândouă.

— Nu mă mai regăsesc în niciunul. Spuneți-mi simplu: Ucigașul de lumi...

Sfârșit

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

*“Vrei o carte care să te țină
cu sufletul la gură de la
prima la ultima pagină?
Aceasta este!”*

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre pușinii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*

Autor: *Mircea Liviu Goga*

Nr. pag.: 320

Colecția Science-Fiction: #23

Comandați-o la: www.pavcon.ro

CUPRINS

De capul meu	7
Cowboy de staul	18
Două uși	27
Legătura	37
Arhanghelii Haosului	39
Saltul	47
Barajul fonic	50
Împăratul nudiștilor	54
Palatul rahaților	66
Sexy motherfucker	73
Lumea 9	82
Când moartea bate la ușă	86
Dictatura păsăricilor	92
Lovitura de WC (palat)	97
Revolta	106
Restaurația	110
Foamea	114
Sfârâmă! Ucide! Distruge!	116
Unul viu și unul mort	122
Marea migrație	130
Hunii, mamă, hunii!	133
In absentia	135

Mai întâi s-a întâmplat în Europa. După care întreaga Americă a rămas fără energie electrică. Și apoi, evident, lumea întreagă, aruncând omenirea în haos.

Cea de a treia parte a seriei "Arhanghelii Haosului" ne conduce, alături de șeful pitic și feroce al unei bande de motocicliști ucigași, în căutarea unei modalități prin care Zeul de praf venit din stele să poată fi anihilat odată pentru totdeauna și astfel, întreaga planetă Pământ să poată fi salvată de la pieire.

Un roman electrizant, amuzant și plin de întorsături de situație, marca regizorului Sorin Nină, o carte menită să îți creeze o experiență de neuitat, dar în același timp să te pună și pe gânduri cu privire la un posibil viitor al Omenirii.

ISBN 978-606-9625-63-7

9 786069 625637 >

www.pavcon.ro

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

